நாமகள் சிலம்பு : பரல்—அ.

மானவிஜயம்

THOMPSON AND Co.,
"The Minerva Press,"
33, Popham's Broadway, Madras.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மான விஜயம்

அங்கம்

ஒரு வகைத் தமிழ் நாடகம்

சென்னைக் கிறிஸ்தவ கலாசாலைத்
தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்
வி.கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி.ஏ.,
இயற்றியது

சென்னை:
டி. ஆர். சந்திர ஐயர்

1902

உரிமையுரை

நேரிசை வெண்பா.

எம்முடைய நண்ப ரெனப்பெறு தாரெவர்க்குஞ்
செம்மையுற விஃதுரிமை செய்கின்று—மம்மவர்
யாவேனு மெந்நா ளெடுத்துப் படிக்குறாஉம்
மாவேட்கை யாளரான் மன்.

INTRODUCTION.

PANDITS are no doubt estimable persons, but if the Vernacular literature of the country is to be improved and made an effective instrument of popular education, they are not the persons who can do it. They represent an old and antiquated learning, practically useless for purposes of modern life. Râmâyanam and Bhâratam are excellent books in a way, but the mind of the modern Indian cannot be nursed on such stale food. The Indian classical literature is the reflection of a condition of society which prevailed centuries ago, and is now valuable only as the repository of historic materials hidden amidst a mass of myth and fantastic exaggeration; nor does it contain terms and vocabularies that can be utilised directly or in adapted forms to convey ideas of modern science and art. Practically, for all purposes served by modern literature in European countries for popular instruction and amusement, the best works in the Vernacular language are almost useless. These works which form the basis of the Pandit's erudition, differ so entirely in the vocabulary, diction and collocation of words from the languages spoken by the most cultured of Indians that it is as difficult to derive amusement or instruction from them as from Greek works. To be able to understand Râmâyanam or Silappathikâram in Tamil requires an elaborate previous study prosecuted for years. The fact is that these works were never written for the benefit of the ordinary classes of people, and therefore intelligibility was never aimed at as their chief characteristic. They were intended for a small coterie of learned men, in many instances for Pandits hanging on to the courts of local rulers, and it was only their approval that was cared for. For the masses no education of more than an elementary order was thought necessary. A specially gifted individual, by a peculiar combination of

fortunate circumstances, might develop into a poet or a poetess; and of such gifted individuals there are several instances in the history of Tamil literature. But the general bulk of the population, who in those days lived in villages even more largely than at present, were content with such education as could be got in village schools where the curriculum was never of an ambitious nature and was confined mostly to the three R's and such additional information as was useful in the daily pursuits of life. A Brahmin child perhaps learned the elements of astrology and some elementary ethics in Sanskrit. A Vaisya boy received a special grounding in accounts, while the higher class Sudra had to be content with even more elementary education. The great masses were, of course, left altogether illiterate. The famous University of Madura is not known to have troubled itself with the problem of popular education, nor did the more ancient authors of the Jain and the Buddhist faiths. The Pandits thought and wrote for themselves, while the village communities provided in their own crude way for their educational wants.

The classical literature of Tamil, on which our modern Pandit is nursed, has very little of that vitality and breadth necessary for the healthy growth of popular intelligence. If the 20 millions of people that speak Tamil are to have their minds reformed on the Western pattern, the result will not be brought about by D'r. Duncan's plan. The Government of Madras rightly considers that to require our erudite Pandits " to study science in order that they may be the means of introducing a vocabulary of scientific terms into the Vernacular languages would be wrong in principle." " In English," as Government observes, " new terms and vocabularies are constantly being manufactured from other languages, and if these are to be introduced into Oriental languages

similar methods will inevitably present themselves for adoption." In other words, it is useless trying to manipulate the existing Vernacular vocabulary for new scientific terms; on the other hand, it is more easy to adopt foreign words and terminology than to twist existing Vernacular words for this purpose. The latter will only make confusion worse confounded. It is no doubt desirable that in the elementary classes of our schools the boy's mother-tongue should be made the main medium of instruction, and the importance of doing so has recently been urged on the local Governments by the Government of India. But to convey instruction by means of the Vernacular language is not the same thing as to coin elongated and jaw-breaking expressions which are as unintelligible to the young mind as any English expression can be. In fact, the new Vernacular expressions would be more difficult to the young student because, while he constantly hears his elders at home, in school and elsewhere using the English expressions and becomes more or less familiar with them; the same advantage is absent in the case of Vernacular terms newly coined.

The peculiar condition of India, which makes a close and complete study of English necessary, and really more important in many ways than that of any native language, should not be forgotten, and all higher studies in science have necessarily to be done in English. The young child forced to use strange Vernacular terms will have ultimately to forget them, for when he acquires sufficient knowledge of English and does most of his reading in that language, he will not care to remember, much less to use, his earlier acquisitions in the Vernacular.

Our University, with all the abuse that hasty people heap on it, is producing a class of men who would soon prove the originators of a new useful literature to meet the popular demand that is springing up. In the absence of the old

patrons of learning, Rajahs and nobleman, who no longer think of patronising authors, but lavishly endow gymkhanas, literature must become paying before it can attract competent devotees, and we are hopeful that this state will soon arise. It must be remembered that the best way of diffusing a knowledge of science among the masses is not to begin by placing primers and text-books in their hands. Primers and text-books have their place after general treatises dealing with outlines in a narrative and popular manner. Graduates with a sufficiently high education can, of course, write their treatises better than the Pandits can be expected to do, with their narrow and one-sided culture.

Instead of taking up Pandits for improvement, the educational department should encourage young graduates with lingustic inclinations to aim at high standard of knowledge in the Classical and Vernacular languages of the country. After all, the literature of a country should represent the contemporary activities and aspirations of the people, and should be the product of minds conversant and in sympathy with these activities and aspirations. Mythological stories and Puranams of holy places have no doubt a certain merit in that they show the capacity of the language in some respect. But it is ideas, healthy, stimulating ideas, that are wanted more than feats of literary legerdemain. English literature does not contain, for instance, fifty words to convey the idea of a lion ; the poet, the novelist, the historian, and every species of writer in English employ the same word to imply the king of the beasts. But Tamil has a whole page of synonyms for lion, and similar concrete objects, and is an entire stranger to what may be called literary economy, by which only one word is employed to indicate one idea. More wealth of ideas and less of redundant vocabulary are wanted to impart the necessary elasticity and expansiveness to Tamil literature ; and this transforma-

tion can only be a slow process and brought about by the exertion of minds trained in modern knowledge.

Indeed, there are already indications to show that the younger generation of our graduates are rising to a sense of the importance of leading a departure from the old tradition of the Tamil Literature and bringing into existence a fresh school calculated to meet the wants of the general public rather than the ambition and ideals of a small class of erudite pandits. They begin to see that, among that considerable class of middle-class people who without being themselves educated in English are yet in touch to some extent with the new ideas and aspirations stimulated by Western civilisation in the country, there is a growing healthy curiosity to know what transpire in other countries of the world as well as in India and a laudable desire to possess means of satisfying this curiosity. During the late South African War, I was greatly impressed by the curiosity evinced by all but the poorest classes to know the minutest details of the progress and the fortunes of the war from day to day, and the circulation of the Vernacular newspapers rose in exact proportion to the promptitude and fulness of the information supplied by them. Nor is this fresh desire for information regarding affairs concerning the world at large, special or spasmodic. There is reason to believe that this desire is more or less a permanent outcome of the fresh conditions of life, of new thought and activity of the people throughout India. This desire our younger graduates, have the good sense to try to turn to practical account in their own interest as well as in the interests of their fellow countrymen.

In the last two years there has been a remarkable development in the Vernacular press. A number of newspapers have been started and most of them have a more or less respectable circulation; at least two of these journals are conducted by graduates and a monthly magazine by name

Jnana Bodhini containing well-written and thoughtful articles on religious, social, and literary topics, is conducted altogether by graduates of our university. The Tamil Sangam recently started at Madura by a way of the revival of the old historical institution for which that capital of ancient Tamil Kingdom is celebrated, is a movement pointing to the welcome departure I have indicated above. Small debating Societies have been established here and there and are maintained by graduates and under-graduates. Besides these, literary attempts of a less ephemeral nature are also made by the younger generation of the educated class. This last is, of course, the most important feature of the new born attitude of the educated Dravidian youths towards their mother-tongue in whose antiquities and fertility they take a pardonable pride. The books and the booklets occasionally published now are few and not of a high order. Most of them are small works of fiction intended to amuse uneducated minds and to bring some addition to the writer's means of livelihood. Naturally along with works of fiction, works of a historical nature are also forthcoming. The life of the Great Moghul Emperor, Akbar, an account of the ruined city of Vijayanagar in the Bellary district, a sketch of the various Dravidian Kingdoms established in Southern India have recently furnished topics for small volumes in this branch of literature. A writer has translated a portion of the great epic of John Milton, and another some of Shakespeare's plays. Works on agriculture and medicine have also appeared, of translations, new editions and commentaries of a religious character, there have been as usual a large number. In writing and publishing these books, I believe, the writers have been prompted by a fresh-born confidence in popular literature as a paying profession. I welcome this confidence, because no activity, not supported by some economic basis can be wide or enduring. The old openings which

Public Service and learned professions offered having become more or less overcrowded, our graduates are turning to fresh fields and pastures new. And of these, literature will not be the least honourable though certainly not the most paying.

Of the new band of graduates who have thus stepped into the field of literature, I am glad to mention as one of the most, if not the most, conspicuous amongst them the name of Pandit V. G. Suryanarayana Sastriar of the Madras Christian College. Apart from the surviving generation of the old school of Pandits, Pandit Swaminatha Aiyer, for instance, I think I may say that Mr. V. G. Suryanarayana Sastriar is the foremost worker in the cause of the advancement of the Tamil literature. As a graduate of the Madras University his knowledge of English is of a high order. And this combined with his profound scholarship in Tamil has given him a unique advantage over the vanishing school of the Orthodox Pandits. He has been a very busy writer and takes great interest in efforts directed towards the improvement of Tamil. He has written works in Drama, Poetry and fiction, and all these are of a very high order. His conscientious endevour is to make Tamil composition, in prose as well as in verse, simpler and more popular than it has been till now and in this sense I entirely endorse the opinion expressed by that veteran Anglo-Indian Tamil scholar, Dr. G. U. Pope, once wellknown in this Presidency, now enjoying his well-earned rest and repose in the serene classic scenery of Oxford with unabated admiration for the literature which he has done more than anybody else to advance, the opinion namely " the herald of a new school of Tamil poets heartily to be welcomed."

The main characteristics of his works may be described to be, (1) to introduce the western system of punctuation, the absence of which in the literature now extant is a notorious cause of confusion in the minds of young

students, (2) a less frequent use of what is known as *sandhi* by which letters run into one another in compounds, often tending to make the meaning less intelligible to the reader, while at the same time preserving rhyme and harmony considered essential in Tamil versification and (3) the employment of less archaic and obscure words and expressions. He has besides tried to introduce the English system of blank verse and often makes a diversion to discourse upon topics related to modern social and moral ideas, such as the greatness of contentment, the law of causation, the moral Government of God, the necessity of acquiring wealth, the usefulness of the human body, the greatness of honour, &c. In imitation of Shakespeare and other Western dramatic writers Mr. V. G. Suryanarayana Sastriar occasionally introduces verses adapted to Hindu music, a feature entirely strange to the classic works of Tamil. In the celebrated threefold classification of Tamil, *Iyal, Isai* and *Natakam* the last class is not represented so far as it is known by any important work, except that well-known Jain work Silappathikâram. There is no doubt there must have been works of this nature in former times, because it is well-known that the Tamil Kings were patrons of theatre, buffoons used to be their constant companions, and dancing their favourite pastime. Perhaps these works have been lost in consequence of foreign vandalism. In reviving this branch of Tamil literature Mr. V. G. Suryanarayana Sastriar has done valuable service to the Tamil world by his Natakaviyal (Tamil Dramaturgy) which I undesstand has been prescribed as a Text-book by the University of Madras for the B.A. Degree Examination of 1903. He is still young and I hope it will be his distinction and fame to leave behind him enduring marks of the influence of his genius on the new era into which Tamil literature is struggling to enter.

MADRAS, 20-10-1902. G. SUBRAMANIA IYER.

முகவுரை

சேரநாட்டின் தலைநகராகிய கருவூரின்கணிருந்து சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை யென்னும் ஓரரசன் செங்கோல் செலுத்திவந்தான். அவன் நல்லிசைப் புலவராகிய பொய்கையாரிடத்து அறிவுநூல்பல ஐயந்திரிபறக் கற்றுணர்ந்தவன்; பொருட் செல்வமே யன்றிச் செவிச் செல்வமுமுடையான். இத்தகைய அறிவுநசையுற்ற அண்ணல் தனது நாடுகாவலைப் பெரிதுங் கருதானாயினன். அறிவின் மீதுள்ள அவனது பேரவாப் பிறிதொன்றையும் பற்றி யெண்ணுதற்கு இடந்தரவில்லை. அவன் தனது நாடுமுழுதும் நன்னிலையிலுளதெனவும், தன் போலவே பிறரும் நல்லியல் புடையாரெனவும், நம்பி யொழுகினன். அவன் அவ்வாறு ஒழுகுதல் பிறநாட்டு வேந்தரைத் தன்மீது வஞ்சிசூடி மேற்சென்று சேருமாறு தூண்டிற்று.

இனிச் சோணாட்டின்கண் உறந்தையம் பதியிற் சோழன்செங்கணான் உலகநூல் முற்றக் கற்றுப் பலதுறைப்பயிற்சியு முடையனா யிருந்தனன். அவன் இத்துணையோடமையாது அறிவுநூலும் நல்லாசிரியரையடுத்து வழிபட்டு உணர்தர விழைந்தனன். அவ்வாறே தான் கொண்டவிழைவு கைகூடுதல் கருதிய கோச்செங்கட் சோழன் பொருட்செல்வத்தை யொருபொருளென மதியாப்புலவர் பொய்கையாரை வேண்டினன். அப்புலவர் பிரானார் செங்கணான் அறிவுநூலுணர்ச்சிக்கு இன்னும் அருக

னல்ல னென்றன்னி அவனது வேண்டுகோட்கு இணங் கினாரல்லர்,

ஈதிங்ஙனமிருப்ப, ஏதோ ஒரு காரணம் பற்றிச் சேரமான் கணைக்கா லிரும்பொறைக்கும் சோழன் செங் கணானுக்கும் வழக்குண்டாய் ஒருவரோ டொருவர் போர் செய்யும்படி நேரிட்டது. அங்ஙனமே போரும் கழுமல மென்னும் ஊரின்கண் நடந்தது. அதன்கட் சோழனே வாகை மிலைந்தனன். அஃதேயுமன்றிச் சேர மானும் அவன்றன் ஆசிரியராகிய பொய்கையாரும் சோழனாற் சிறை கொள்ளப்பட்டனர். அவ்வாறு போரிற் பிடியுண்ட அவ்விருவரும் சிறைக்கோட்டத்திடப் பெற்றனர். ஈங்கே நாடகந் தொடங்குகின்றது.

முதற் களம்.

அதன் பின்னர்ச் சோழன் அற்றைநாண்மாலைப் பொய்கையாரை யழைத்துத் தன் வல்லமை தோன்றப் "பொய் கையாடாப் பொய்கை யாரே! இப்பொழுது நீவிர் நமது கைச்சிறை யாயினீர்; யாம் நினைத்தபடி யெலாம் நுமமை யாட்டவும் வல்லேம்" என்று கூறினன். அஃதுளத்துட்கொண்ட அருந்தமிழ்வாணர் சோழனை ஏறட்டுப்பார்த்து, "அண் ணலே! அறியாது கூறினாய். நீ யென்னைச் சிறைப்படுத் தவும் வல்லையோ? யானே யென்னைச் சிறைப்படுத்தி னேனேயன்றி வேறெவரும் அங்ஙனஞ்செய்தாரல்லர், செய்யவும் வல்லரல்லர்" என்று ஆழ்கருத்துடன் பேசி னர். அங்ஙனம் அவர் பேசியதன் உட்கருத்தினை உய்த் துணராத செங்கணான், "நீவிர் நமது சிறைப்பட்டதும் பொய்யோ? 'பொய் கையார்' என்று நுமக்கிட்டபெயர்

சாலும் !" என்று கூறிப்புன்னகை செய்தனன். அது கேட்ட பொய்கையார் சிறிதும் அஞ்சாது, "ஓ! புல்லறி வாள ! நின்பேதைமை நன்றாயிருந்தது! இத்துணை உய்த் துணரும் வன்மையிலாத நீயும் என்னைபடுத்து அறிவு நூல் கற்றல் எங்ஙன மியையும் ? நீயெனது யாக்கை மட்டிலே சிறைப்பற்றினையேயன்றி எனது இன்னுயிரை யுஞ் சிறைக்கொண்டனையோ ? அஃது எனது பழவினை காரணமாகத் தனது பரந்தநிலையினீங்கிச் சுரிந்துசுருங்கி அணுவாகி இவ்யாக்கையின் கண்ணே வதிகின்றது கண் டாய்" என்றலும், சோழன் சிறிது புன்முறுவல் செய்து அவரை மீட்டுஞ் சிறைக் கோட்டத்திற்கு ஏகவிடுத்து, அவர்க்கு வேண்டியதொன்றும் உதவாது ஆண்டு அவ ரது செயல்களை ஆராய்வான் விரும்பினன்.

இரண்டாங் களம்.

இது நிற்க. சிறைக்கோட்டத்தின்க ணிருக்குஞ் சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை, தனது ஆசிரியர் பொய்கையாரைப் போல மனவு மைதியும் இன்பமுங் காணாதுச் சிறைக்கள முற்ற நாண்முதல் உணவு கோட லொழிந்திருந்தான ; தான் இவ்வாறு போரிற் றொலைவுண்டு காவலிலிருத்த லையேபற்றி யெண்ணி யெண்ணிப் பெரிதும் ஏக்கமு ற்று அயர்வாயினன்.

மூன்றாங் களம்.

மற்று, அரசனுந் தான் விரும்பியாங்கே, அற்றை ஞான்றிரவிற் சிறைக்கோட்டத்தின் அருகு சென்று பொய்கையாரை உற்று நோக்கினன். அவ்வளவில் இறைவனைப்பாடி நின்றபுலவர்

நிலமகளை நோக்கி, "உலகமாதாவே! இதுகாறும் நின்னிற் பிரிந்தே படுத்துறங்குமாறு நேரிட்டது. அப்பொழுதெல்லாம் பெரிதுந்துன்புற்றேன். இப்பொழுதோ, யான் உனது அருமைத்திருமடியிலேயே படுத்துக்கொள்ளும் பெரும்பேறு பெற்றேன். இனியெனக்கென்னே குறை?" என்று சொல்லிக்களிகூர்ந்தார். இவையனைத்தையுங் கண்ணுற்ற சோழன் அவரது இன்பவுளங்கண்டு மகிழ்பூத்து ஏகினன்.

நான்காங்களம்.

அற்றை நள்ளிரவு அரசன் மனைவியாகிய இராசமாதேவி துயிலிடைக்கண்டதோர் தீக்கனவுபற்றி உளங்கவன்றழன்றனள். அஃதுணர்ந்த அறிவுடைநங்கை யென்னும் அவளது தோழி அவளைப் பல்லாற்றானுந் தேற்றித்தெருட்டி நின்றாள். அங்ஙனந்தேறிய இராசமாதேவி அரசன்பால் தான் கண்டதீக்கனவினை மொழிவான் சென்றனள்.

ஐந்தாங்களம்.

பின்னர்ச் சோழன் வைகறைக் காலத்திலேயே பொய்கையாரை யழைத்து அவரை வலம் வந்து வணங்கிச் சிறைவீடு செய்து துதித்தனன். இவ்வாறு செங்கணான் நெறிப்பட்டமை தேர்ந்த பொய்கையார் அவன்மீது களவழி நாற்பது என்னுமொரு செந்தமிழ்நூல் பாடித் தம மாணாக்கருள் தலைநின்றவனாகிய சேரமானைச் சிறைக்கோட்டத்திற் கண்டு இந்நற்செய்தியை அவற்குரைத்து அரசன் முன்னர்ச்சேரமானையுங்கொண்டு சென்று இருபெருவேந்தரையும் நட்பாளராக்கி அவ்விருவரது குறையையும் ஒருங்கே நீக்குங் கருத்தினராய் வருகின்றார்.

மற்று, சிறைக்கோட்டத்திருந்து அயருஞ்சேரமான் தான் அந்நிலையிலிருந்து வருந்துவதனினும் உயிர் துறத்தலுயர்வாமன்றோவென்றெண்ணி மனமறுகித்துன்புற்றனன். இன்னணந் துன்

ஆறங்களம்.

புற்று அரிதிற் பொழுதுபோக்குஞ் சேரமான், வழிநாண் முற்பகற்போழ்தில் தண்ணீர் வேட்கைமீதூரப், பொறுக்கலாற்றாது சிறைக்கோட்டங் காவலரை விளித்துத் தான்றன் ஏவலரைப் பணிக்குமாறுபோலப் பருகுநீர் கொணர்மினெனப் பணித்தனன். அவ்வாறு பணிப்பக் கேட்ட காவலர் உடனே செல்லாராய்ச் சிறிது காலந்தாழ்த்துச் சென்று நெடுநேரங்கழித்த பின்னர் ஒருவன் கொஞ்சந் தண்ணீரைச் சேரமான் பருகுமாறு மிக்க ஏக்கழுத்தத்தொடு நின்று ஒருகையால் நீட்டினன். அங்ஙனம் அவன் நீட்டிய நீர்க்கலத்தைச் சேரமான் கைக்கொண்டானல்லன். உடனே கோட்டங்காவலன் வெகுண்டு வரம்புகடந்து பன்னவனை நகையாடினன்; பின்னர் அந்நீர்க்கலத்தைச் சேரமானருகிலேயே வைத்தகன்றனன். அவன் அகன்றபின்னர்ச் சேரமான் மானமேயுயிரினும் மாண்புடைத்தாமென மதித்து அந்நீரினைப் பருகாமலேயிருந்து உயிர் துறந்தனன். அந்தோ! *"மானமழிந்தபின் வாழாமை முன்னினிதே" என்ற புலவர் வாக்கும் பொய்யோ? இதனைக் காவலருளொருவன் அரசற்குரைப்பான் சென்றனன். இடையிற் சிறிது போழ்தினுள் ஆண்டு அக மகிழ்ச்சியோடும் அடைந்த பொய்கையார் சிறைக்கோட்டம் புக்குச் சேரமான் கணைக்கா

* இனியநாற்பது.

விரும்பொறை கிடந்தவிடஞ் சென்றார்; அவனைக்கண்டார், கலங்கினார், கலுழ்ந்தார்; எழுந்தார், விழுந்தார், அறிவழிந்தார், தம்மை மறந்தார்; மீட்டும் அறிவுகூடியெழுந்தனர், சேரமானை உற்று நோக்கினர், பற்றித்தூக்கினர், தம்மார்பம் எற்றித்தாக்கினர். அவ்வேளையில் ஓரேட்டிற் செந்தமிழ்ச் செய்யுளொன்று வரையப்பெற்றுக் கணைக்காலிரும்பொறையின் மார்பிற் கிடந்தது வெளிப்பட்டது; அதனை யெடுத்தார், படித்தார், கைசோரவிடுத்தார்; அண்ணல் சேரமானை வாரியணைந்து பெரிதும் வாய் விடுத்து அழுதரற்றினர். காரியம் மிஞ்சிப் போயிற்றென்றுணர்ந்த நற்றமிழ்ப்பாவலர் தமது நன்மாணாக்கன் பிரிவினை யாற்றகில்லாது ஆண்டே சமாதியிலிருந்து யாக்கையை வீழ்த்தனர். அதன்மேற் சோழனுஞ் சிறைக்கோட்டஞ்சென்று சேர்ந்து, ஆண்டுப் புலவரும் மாணாக்கரும் ஒருங்கே யிறந்து கிடப்பக்கண்டு, தேவிகண்ட தீக்கனவின் பயன் பலித்தவாவுணர்ந்து பெரிதும் புலம்பினான்; உண்மையுணர்ந்து தன் சிறைகாவலரைத் தெழித்தான், பழித்தான், சிறைக்கோட்டத்தை யழித்தான். பின்னர்த்தான் அறியாது செய்த இப்பாவச் செயல்கட்குங் கழுவாயாகத் தேவகுலம் பல குயிற்றினான்.

இதுவே இந்நாடகத்தின் கதைச் சுருக்கமாம். இஃது அங்கம் என்னும் ஒருவகை நாடகச் சாதியின் பாற்படும். இதனிலக்கணத்தை எமது நாடகவியலிற் கண்டு கொள்க. இது யாம் புனைந்து வெளிப்படுத்திவரும் நாடகச்சிலம்பின்கண் எட்டாம் பரலாம். இது பெரும்பா

னும் அகவல் யாப்பினியன்றுளது; சிறுபான்மை ஆங்காங்கு வெண்பாவும் விருத்தப்பாவும் பிறவும் விரவிவந்துளது. இடையிற் 'களவழிநாற்பது' நூலினின்றும் சில பாக்கள் மேற்கொண்டுரைக்கப்பட்டுள. இஃது இன்னணம் முற்றுஞ் செய்யுளாய் முடிந்துளதேனும் பாத்திரங்களின் ஏற்றத்தாழ்வுகருதிச சொல்விகற்பங்களும் நடைவேறுபாடுகளும் ஆங்காங்குக் காட்டப்பட்டுள; ஆதலின் இது நடித்துக்காட்டும நலமுளதாகுமென்றற்கண் யாதோர் ஐயப்பாடு மில்லை. இனிக் களவழி நாற்பதும், "குழவியிறப்பினும்" என்ற புறப்பாட்டுமே இத்தமிழ் நாடகத்திற்கு முதனூலெனநின்று உதவி புரிந்தன.

இவ்வங்கத்தின் முதற்களத்தில் ஆண்மலக்கணமும்; இரண்டாங்களத்திற் போர்செயல்நீதியும்; மூன்றாங்களத்தில் மெய்யுணர்ந்தாரியல்பும், கலைநலமுடையார் யாக்கை நலங்கருதா திருத்தலும், மனநிறைவின் மாட்சியும்; நான்காங்களததிற் கனவுகாட்சியினியல்பும, காரணகாரிய முறைப்பாட்டின் பெற்றியும், கடவுளார் செயற்கருத்தும்; ஐந்தாங் களத்திற் பெரியோரைப் பேணுமாறும், குருவினிடத் தொழுகுமாறும், வாழ்க்கைப்பயனும்; ஆறாங்களத்திற் பொருட்செல்வத்தினின் நியமையாமையும், களியாட்டின் தீமையும், இவ்வுலகவாழ்க்கையின் மேதகவும், யாக்கைச் சிறப்பும், தற்கொலைப்பாவமும், மானததின்மாண்பும், ஆசிரியர்க்கு மாணாக்கர் பாலுள அன்பும், மனவுணர்வில்வழிப் பாவமின்மைக்கோளும், பிறவும் ஓராற்றல் விதிமுகத்தானும் மறைமுகத்தானும்

உதாரணமுகத்தானும் காட்டப்பட்டுள பான்மை அன்புடையார்க்கு எளிதிற் புலப்படும்.

முதற்கண் இந்நூல் மாதந்தோறும் ஆங்கிலமொழியின் அச்சிட்டுவெளிப்படும் கிறித்தவக்கலாசாலைப்பத்திரிகையின்கட் சிறிதுசிறிதாகப் பிரசுரமாகி வெளிப்போந்தது; அதுகண்ட நண்பர் பலரும் நூலினைத் தனித்து வெளியிடல் வேண்டினமையின் இது வெளிப்படுவதாயிற்று. தம்பத்திரிகையினின்றும் யாம் பெயர்த்து அச்சிட்டுக்கொள்ளும் உரிமைதந்துதவிய அப்பத்திராதிபர் மாட்டு வந்தனத்துடன் நன்றி பாராட்டுதலைத் தவிர்த்து யாம் வேறு செயக்கடவ கைம்மாறென்னே? முற்றும் ஆங்கில மொழியானியன்று வெளிப்படும்அப்பத்திரிகையின்கண் விலக்கென எம்புன்னூலையும் பதிப்பித்து எம்மைப் பலரும் நன்கு மதிக்குமாறியற்றிய அப்பத்திராதிபர் கருணைத்திறம் ஒருபொழுதும் மறக்கற்பாலதன்று.

இனி இது பற்பல தொழில் புரியுங்கால் இடையிடைக்கிடைத்த அவகாசங்களிலெழுதியதாகலின் இதன்கண் வழூஉக்கள் பல மலிந்திருத்தலுங் கூடும்; அற்றேல் நல்லிசைப் புலவராயினோர் அவையிற்றைத் திருத்தி எம்மீது அருள்புரிவாராக.

இந்நன்முயற்சியின் கண் எம்மைத்தூண்டிக் கடைபோகுமட்டும் தோன்றாத்துணையா யுதவிபுரிந்து நின்ற எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் கடவுளாய நடராசப்பெருமானை மனமொழிமெய்களிற் றொழுகின்றனம்.

என்று மெங்குறை யாக்கும் பரப்புநர்
துன்றி யெம்மிடஞ் சொல்லறி மாணவர்
நின்று வேலை நிகழ்த்துந ராயினு
மன்ற வெங்குரு மாரவர் வாய்மையே. (௨)

16/9/1902.
சென்னை.

வி. கோ. சூ.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

மான விஜயம்

பாயிரம்

கடவுள் வாழ்த்து

விநாயகர் வணக்கம்

இன்னிசை வெண்பா

காமருவு சக்கிரத்தைக் கைக்கொடுவின் றேதனது
மாமனைக்கூத் தாட்டியகைம் மாமுகத்தெம் பெம்மானை
நாமுவந்து நாளு நயந்து தொழுகுதுமிஃ
தேமமிகு நூலா கியர். (௧)

சுப்பிரமணியர் வணக்கம்

இன்னிசை வெண்பா

குருகுபெயர்க் குன்றங் குமைத்தவடி வேலோன்
பருகுகலை யெல்லாம் பரிந்துலகிற் றந்தோன்
முருகனிணைத் தாண்மலரை முற்புகுந்து நெஞ்சே
கருதினருள் செய்யுமவன் காண். (௨)

நாமகள் வணக்கம்

நேரிசை வெண்பா

நாமகள்பூந் தாட்கு நலங்கொள் சிலம்பொன்று
தேமருவு செந்தமிழிற் செய்குதுமாற்—பாமயிலெங்
நாத்தா னரங்கமா நண்ணி நயந்துதிருக்
கூத்தாடி வீற்குங் குறித்து. (௫)

நடராசர் வணக்கம்

நேரிசை வெண்பா

மான விசயமெனு மன்று டகம்புலவர்
போனக மாகப் புகல்கிற்பா—ஞானச்
சபாபதிப்பே ரின்பத் தனிப்பொருளின் றாளை
யவாவிநெஞ்ச மேநீ யடை. (௬)

சங்கப்புலவர் வணக்கம்

கலிவிருத்தம்

உலக மென்னு முயர்தமிழ் வாணரை
யிலகு பொன்னக ரின்பமும் வெஃகலா
வலகில் பேரவை யாளரை நல்லிசைப்
புலவ ரைத்தினம் போற்றி வணங்குவாம் (௭)

அவையடக்கம்.

ஷை வேறு.

பெரும்பொரு ளறிஞர்சொற் பேணி நாடொறு
மருந்தமிழ் தாமென வவற்றி னன்புபூண்
டிருந்தினி தன்னரை யிறைஞ்சும் பண்பினே
மருங்கலை யவையினுக் கடக்கங் கூறலென் ? (௮)

இளிவர லெனுஞ்சுவைக் கெடுத்துக் காட்டெடு
வெளிவரு நகைக்குமுன் விளம்பு காட்டெடு
வெளிவரு மிதனையு மினிதின் மேற்கொள்வார்
தெளிவுட னாற்சுவை தேரு நாவலர். (௯)

வஞ்சித்துறை.

ஆதலா னஞ்சலே
நீதியார் நெஞ்சமே
போதுவாய் புந்திகொண்
டோதுவா மோர்ந்தரோ. (௧0)

நாடக பாத்திரங்கள்.

க. சேரமான் கணைக்கா லிரும்பொறை : சேரநாட்டரசன்.

உ. சோழன் செங்கணான்: சோணாட்டரசன்.

ங. பொய்கையார்: கடைச்சங்கப் புலவரு ளொருவர்; சேரமான் கணைக்கா லிரும்பொறைக்கு ஆசிரியர்.

ச. இராசமாதேவி: சோழன் செங்கணான் மனைவி.

ரு. அறிவுடைநங்கை: இராசமாதேவியின் பார்ப்பனத்தோழி.

பிரபுக்கள், சிறைகாவலர், சேவகர், முதலாயினோர்.

நாடக நிகழ்விடம்.

உறந்தையம் பதியிற் சோழனரண்மனையும் அதனை யடுத்துள சிறைக்கோட்டங்களுமாம்.

மான விஜயம்

ஓர் அங்கம்

முதற்களம்

இடம் : சோழ னரண்மனை

காலம் : வெயின்மாலை.

பாத்திரங்கள் : செங்கணான், பொய்கையார்,
பிரபுக்கள் முதலாயினோர்.

செங்கணான் :—(பொய்கையாரை நோக்கி)

உலகெலாம் படைத்த வொருதனி முதல்வன
அலகிலா விளையாட் டற்புத மென்னே!
கழுமலப் போரிற் கான்செறி வாகைக்
கொழுமலர்ப் பிணையல் கொண்டவன் யார்கொல்?
எந்தம் தாற்றல் சிந்தியான் வந்தனன்
சேரமா னென்னும் வீரமார் வேந்தன்
அறிவுநூல் கற்றுச் செறிவு மீக்கொள
மறப்போ ரின்க ணறப்போ ரென்ப
தில்லையென் றுணரான் வல்ல சேரமான்
கணைக்கா லிரும்பொறை துணைக்காவ லின்றி

நிற்பது கண்டவெம் விற்பொரல் வீரர்
ஒய்யெனப் பாய்ந்தவன் மெய்யுறப் பற்றிக்
கொணர்தலு மதனை யுணர்தரு மவன்படை
புறந்தந் திரியச் சிறந்தன முவகை.

பிரபு முதல்வன் :—(இளநகை யரும்பி)
ஆதலின் வெற்றி யடைந்தோம்.

பிரபு இரண்டாவன் :—(மகிழ்ந்து)
சேத மொன்றுநஞ் செம்படைக் கிலேயே. (கக)

பொய்கையார் :—(வெகுண்டு)

வெங்கண் யானைச் செங்கட் சோழ !
என்னைகொ னீயு மின்னண முரைத்தனை ?
அறப்போ ரிலையெனன் மறப்போ வன்றிப்
புன்பொரல் புரியும் வன்புடைக் கருத்தோ ?
புந்தியி னின்னை விந்தை வீரனு
மதித்துறு சேரமான் வாளா திருந்தனன்
மதித்திற முடைமையோ வஞ்சகத் தொழிலோ
யாதுகொ னின்படை யெம்மிறை கொண்டது ?
பேதுறீஇப் பிறழ்ந்து பிதற்றலை, அரசே!

பிரபு முதல்வன் :—(வெகுண்டு)
போலிப் புலவீர் ! போதுநும் பேச்சு.

பிரபு இரண்டாவன் :—(எழுந்து)
காலைக் குறைத்திவர்க் கடுஞ்சிறை யிடுமினோ. (கஉ)

செங்கணன் :—(அமைந்து)

என்னிடத் தன்பு மன்னிய மதிவலீர் !
கொன்னே யொன்றுங் குறைபடக் கூறலிர் ;
என்னே யவர தெண்ணமென் றறிவோம்.

இப்புல வோரையெம் மெய்க்குரு வாகக்
கோடல் குறித்தியா நாடி யடைந்துழி
அன்னோர் நம்மை யுன்னு தறிவுநூற்
சூரியரல் லேமென வுரைத்தன ராயினுங்
குருவென வொருமுறை கருதின மாதலின்
அவரைநாம் வழிபட றவமுக் கடனே. (கரு)

இதுசிற்க. இந்த மதிமிக்க புலவர்
அமைய நோக்கா தெமையிகழ் தந்தது
பொருத்தமில் செயலே.

பிரபு முதல்வன்:— கருத்தினி லவர்தாம்
என்ன வினைத்திவ ணின்னன பிதற்றினர்?

போய்கையார் :—(அமைந்து)
நல்லியல் புடையீர்! நல்லியல் புடையீர்!!
இகழ்ச்சியு மொன்றே புகழ்ச்சியு மொன்றே;
இன்பதுன் பங்க ளெல்லா மொன்றே;
இன்பதுன் பங்க ளெனக்கில கண்டீர்.
என்ற னுள்ள மொன்றினுந் திரியா
ததனாற் புகழ்நரை யன்பின் வியத்தலும்
மதனு லிகழ்நரை மருண்டு தெழித்தலும்
இலமே.

பிரபு இரண்டாவன் :—மூவகை மலமு முனிந்த
பேரறி வுடையார் பேசலி ரொன்றுமே. (கச)

(கைகட்டி வாய்புதைத்துக் கொள்ளுகின்றான்.)

சேங்கணன் :—(கையமைத்து)
முனிவரை யிகழி னனிவருந் தீங்கே;
ஆதலி னமைகவெ மன்புடை யீர்காள்!
போதமெய்ஞ் ஞானப் புலவீர்! ஒருமொழி:
முன்னே நா ளும்மடி முடிமிசைக் கொண்டெமக்

இன்னறி ஆட்டமொ றிரந்து மிகழ்ந்தனிர் ;
உலகநூல் பயின்றோ னலகுசால் கற்பின்
அறிவுநூற் புலமைக் கருக னல்லனென்
றறையுபு நின்றனிர்; அஃதிவ ணேற்புடைத்
தன்றாம், யாவையு நன்றா யுணர்ந்து
பொய்கை யாடாப் பொய்கை யாரே !
இந்நா ணந்த மிரும்பே ராற்றல்
மெய்ந்நா வல்லீர் மேதகக் கண்டி
ரன்றே? நீவிரஃ தன்றியு நமது
கையகப் பட்டீர்; மெய்யாப் புற்றீர் ;
உய்யுமா றில்லீர்; ஒங்கு சிறைக்களத்
துற்றீர்; நும்மை யெற்றே யூரினும்
வேட்ட படியெலா மாட்டவும் வல்லேம்.
நுந்த நிலைமையைச் சிந்தை செய்ம்மினோ. (கரு)

பொய்கையார் :—(வெகுண்டு)

அருந்தமிழ் நாட்டிற் பொருந்திய வண்ணலே!
திருந்திய மதியிலாய்! வருந்திய சிந்தையாய்!
அறியலை பலப்பல வறைந்தனை; வாளா
மறியலை; எனது வாய்மொழி யதனை
உய்த்துணர் பெற்றியு முற்றனை யல்லை ;
பொய்த்திரு வேதோ பொருந்திற் றெனமகிழ்ந்
தந்தோ செருக்கினில் வந்தோ வீழ்ந்தனை !
என்னைச் சிறைக்களத் திருத்துந னீகொலோ ?
உன்னைநீ யறியா யுரைத்தனை பேதாய் !
யாரோய் நீயே ? யாரேன் யானே ?
நிற்கு மெற்கு நேர்ந்த தொடர்பென ?
சொற்குறி யறியாத் தோன்றலை ! கேண்மோ :
யானுன் சிறையலேன் ; எனைச்சிறைப் படுத்தநீ
தானும் வலையலை ; தகாதன பிதற்றேல் :

யானே யென்னை யிச்சிறைப் படுத்தேன்
ஏனோ ரொன்று மெனைச்செய் தாரலர்
செய்யவும் வலரலர் மெய்யிது வாமே. (கசு)

பிரபு முதல்வன் :—(முகங்கறுத்து)

பித்தமீ தூரச் சித்தந் திரிந்து
புத்தி மயங்கிப் புரைமொழி பேசனும்
வித்தைச் செருக்கோ ? வேந்தனை யிழித்துரை
யாடுத லெவரை யடுத்துக் கற்றீர் ?

சேங்கணன் :—(கையமைத்து)

நாடிப் பேசுதிர் நாவலர் தம்மை
யெள்ளி னங்தோ வேதம் படுமால் ;
உள்ளலி ரொன்று முரைக்கலிர் ; பெரியோர்ப்
பிழைக்கலிர் ; தீமை யிழைக்கலிர்; அமைமினோ. (கஎ)

(பொய்கையாரை நோக்கி)

நல்லிசைப் புலமை நாட்டிய பெரும !
தொல்லைநூற் கடலிற் றுளைந்த களிறே !
பாவல ரேறே ! பண்புறக் கூறுமின் :
ஓவலில் சிறைக்களத் தும்மையா மிட்டதும்
பொய்கொலோ ? அம்ம ! 'பொய்கை யார்' என
நும்பெய ரிட்டவர் நுண்ணறி வாளரே ! (கஅ)

(நகைக்கின்றான்.)

பொய்கையார் :—(வெறுப்புடன்)

என்னே நின்மதி ! என்னே நின்மதி ! !
நீயோ வரசனை நீதி வள்ளலே ?
ஏயே பேதாய் ! ஏயே தீயாய் !
புல்லறி வாண்மையே பொருளெனக் கொண்டு
நல்லியல் புணரு நயமிலா யெனினும்
நின்னைத் தெருட்டுத லென்னுறு கடனால்.

க0ரு. உற்றுக் காண்டிநீ பற்றிய தெனுதி
யாக்கையே யன்றிப் பார்க்கு மிடத்து
வேறென் றிலேயே; நாறுமிவ் வுடலம்
என்ன தன்று ; மற் றிடையே போந்ததோர்
துச்சிலே யன்றி யிச்சைகொண் டென்றும்
கக0. மெய்ச்சிடற் பாற்றே ? விளம்பாய் வேந்தே
இதனைக் கைக்கொண் டெனைச்சிறைக் கொண்டதாக்
கதனெழ வுரைப்பினுங் கட்டுரை யாமோ ?
என்னுட லுறையு மின்னுயி ராகிய
என்னைச் சிறையி னிட்டனை கொல்லோ ?
ககரு. என்சிறைக் கோட்ட மென்னுட லாமால்.
என்னிலே யின்னும் பன்னுவல் கேண்மோ :
பரந்த பண்பினேன் ; விரிந்த நிலையினேன் ;
இயற்கை நன்மையேன் ; இயற்கை யொளியினேன் ;
அழிவெனக் கில்லை ; இழிவெனக் கில்லை ;
கஉ0. அறிவு மின்பமு மார்ந்த பெற்றியேன் ;
செறிவு சான்ற செம்பொரு ளாவேன்.
இன்னண மிருந்த மெய்ந்நிலை தவறித்
தலேயி னிழிந்த தனிமயி ரியைய
என்பழ வினையா னின்பந் தவிர்ந்து
கஉரு. சுரிந்து சாம்பிச் சுருங்கி யந்தோ
ஆணவ மலத்தி னகப்பட் டணுவாய்ப்
பேணியிவ் யாக்கையிற் பெட்புட னிருந்து
வினைப்பய னுகர்ந்து தனிப்பட வினிதிற்
காலங் கழித்து மேலங் குறுவேன்.
கங0. அம்மவோ ! அரசே ! இம்மையி னென்னிலே
இதுகாண். ஈண்டிஃ திங்ஙன மிருக்க.
மதியறை போகி மாண்பறு சோழ !
இத்துணை தானு முய்த்துண ரானிலாய் !

என்பா லறிவுறா லன்பாற் பயிலுதல்
எவ்வகை யியலும்? செவ்வி பெறச்சொலாய்.
பெரிதும் பொல்லாய் பேதைநீ
விரிதரு மனத்தின் வேறு நினைத்தியோ? (௧௯)

செங்கணான் :—(*சிறிது புன்முறுவலபூத்து*)

செந்நாப் புலவீர் ! செந்நாப் புலவீர் ! !
மிகுத்துக் கூறலிர் பகுத்துணர் வின்றி;
அவ்வயி னமைதிர் ; கவ்வை விளக்கலிர் ;
பொருள்விளங் கல்லா மருண்மொழிப் பேச்சு
மேன்மேற் பேசினிர் ; ஆன்ம போதம்
போதும் போதும் ; ஓதலி ரினிமேல்.

(*சேவகரை நோக்கி*)

யாரீ ரேவலர் ! வாரீ ரிங்ஙனம் :

சேவகர் வருகின்றனர்.

இவரை மீட்டு மிடுமின் சிறைக்களம் ;
தவறினி ராயிற் றலையிழந் திட்டீர்.

சேவகர் தலைவன் :—(*முற்போந்து*)

உங்க ளாணையை யெங்குஞ் செலுத்துவோம் ;
சாமி சித்தமே தாமெஞ் சட்டம்.
(*சேவகர்கள் பொய்கையாரைப் பற்றுகின்றனர்.*)

பொய்கையார் :—(*அங்கிலையில்*)

யாவு நல்ல ! யாவு நல்ல ! !
கோவு நல்லன் ; குடிகளு நல்லர்.
மன்னவ வாழ்தி மன்னி யுலகினே. (௨0)

[*சேவகரும் பொய்கையாரும் போகின்றனர்.*

செங்கணான்.—(*பிரபுக்களைநோக்கி*)

என்னுழை யீர்காள்! என்னைகொ னீவிர்
என்னுள மறியீ ரின்னணம் பிதற்றினிர் ?
புலவரை யாய்வேன் பலவகை மொழிகளைப்
பேசவே ணயினேன் பெற்றி யுணரீர்
ஏசுவீ ராயினீர்; ஈதிவ ணிருக்க.
சற்றே யாயினு முற்றுக் கேட்டிரோ
தெருள்வழி காட்டிய செந்நாப் புலவர்தம்
பொருள்பொதி கட்டுரை ? புரிந்து கூறுமின்.
என்னே யவ ருளம்! என்னே யவர்மொழி !
என்னே யவர்செயல்! என்னே யவர்நிலை!
அன்னோர் நுட்பமு மொன்னார்க் கஞ்சாத்
திட்பமு மறிவி னுட்பமு மென்கொலோ !
என்னே பேதையே னென்னே யவரைத்
தெழித்தே னந்தோ பழித்தே னிழித்தேன்!—
போதங் கனிந்த பொய்கை யாரே!
ஏதமெண் ணாது மின்ப வுளத்திலை
என்னென் றுரைக்கேன்! என்னென் றுரைக்கேன்!!
இன்னுங் காண்பனு மின்ப வுள்ளமே. (உக)
—(மௌனம்)

(சேவகர்தலைவனை நோக்கி)

ஏவ லாளநீ யிருஞ்சிறைக் கோட்டம்
மேவி யாங்குறை காவ லாளர்க்
கீதென் னாணை போதுதி கொண்டு:
'சற்றுமுன் சென்ற நற்றமிழ்ப் பாவலர்க்
கொன்று முதவலிர்; கன்று முளத்தொடு
சீறி விழுமின்; செவ்விய வுரையுங்
கூறலிர்; உணவுங் கொடுக்கலிர்;
படுக்கையு நல்கலிர்; மிடுக்குற நடிமினோ!' (உஉ)

சேவகர்தலைவன்:—(வணங்கி)

இந்த வாணையை யென்சிர மேற்றேன்;
வந்தன னீதோ மன்னர் மன்னவ!

[சேவகர்தலைவன் போகின்றான்.

பிரபுமுதல்வன்:—(வணங்கி)

எம்பிழை பொறுத்தி யெம்மிறை யவனே!
வம்புரை யாக வழங்கின மன்றே. (உ௩)

பிரபு இரண்டாவன்:—(வணங்கி)

உன்கருத் துணரா துரைத்த மொழிகளை
நன்குதீங் கறியா நலமி லுரையென
விடுத்து நின்றெமை யடுத்துக் காத்தி.

செங்கணன்:—(மனமொத்து)

பொறுத்தன முழையிர்காள்! பொறுத்தனம் போமின்;
வெறுத்துரை யொன்றும் விளம்பலி rனிமேல்.

[பிரபுக்கள் போகின்றனர்.

(தனக்குள்)

இற்றைஞான் றிரவினில் யாமே சென்று
தெற்றெனப் புலவர் செயல்களை யாய்துமே. (உ௪)

(தனக்குட் பாடுகின்றான்.)

போத மேயொரு வடிவெனப் பொருந்தினின் றவரே
யேதம் வந்துழி யுஞ்சிறி தேனுமுள் ளிடையீர்
சீத மாமதி நிகர்முகச் செவ்விசேர் புலவீர்
தீது செய்கிலே னினிநுந்தஞ் சேவடி சேர்கோ? (உ௫)

[போகின்றான்.

முதற்களம் முற்றிற்று.

[ஆகச் செய்யுள் உரு-க்கு: வரி-௨௩௨]

இரண்டாங்களம்

இடம்: சிறைச்சாலை.
காலம்: யாமம்.
பாத்திரம்: சேரமான்.

சேரமான்:—(*தனக்குள்*)

என்னே யுலகம்! என்னே வாழ்க்கை!
என்னே யரசியல் !என்னே மன்பதை!
தீமையே நன்மையாத் திரிந்து நின்றவிந்
நாமநீ ருலகின் ஞாயமு முண்டோ?
வல்லடி வழக்கே நல்லடி வழக்கென
நாடி நடக்குநர் பேடிய ரலரோ?
நீதியு மறமு மோதியு முணராப்
பேதை மாக்கள் பெருகிய துலகம்!
பேரற மென்பது போரி னிலையோ?
போரெனில் வஞ்சமும் பொய்யுந் தாமோ?
அரும்புவி யினைவிடுத் தறப்பெருங் கடவுளே
பிரிந்துசென் றனையோ பேதுற் றனையோ?
தீமை யொறுத்துச் செம்மை போற்றுங்
கோமக னென்னக் குலவு மறத்தே
வென்றோர் கூற்று மன்றோ பிறழ்ந்தது?
வீர மென்ப தாருஞ் சூதோ?
தீர மென்பது செம்மைப் பிறழ்வோ? (உசு)

(மௌனம்)

பாசறை யதனிற் படுத்துறங் கியவெனை
மோசப் படைஞர்கண் மூவா யிரவர்
நீசத் தொழிலினை நினைத்த வுளத்தினர்

வலிகொடு பற்றி நலிதந் தந்தோ
பொங்கிய வெகுளிச் செங்கணன் முன்னர்
உய்த்து நின்றனர். ஓகோ! இஃதென்?
கால்யாப் பிட்டனர் கயவர்கள், ஐயோ!
மேல்யாப் பென்னையிம் மேதினி யின்கண்?
யானென்னை? வேங்கைகொ லெறுழ்வலி யரிகொலோ
ஈன விளிவுடை யிச்சிறை யெய்த?
ஐயகோ ! தீயே னவற்றினுங் கொடியேன்
செய்யகோ லறியாச் சிறியே னென்றெணிப்
போலு மென்னையிப் புழையில்சிறை யிட்டு
மேலா தென்றென விருதாள் கட்டும்
விலங்கு மிட்டனர் மலங்கிய புந்தியர் !
ஓடிக் கரப்பெனென் றுன்னி னார்கொலோ
நேடிமெய் யுணரா நீதியில் காவலர் ?
‘ இவ்வயி னிற்றி ; எவ்விடை யுஞ்செலேல்’
என்றவ ராணை யிடிற்போ தாதோ ?
கன்றின ராணை கடப்பனோ ? வாழ்வு
பெரிதென வெண்ணிப் பேணி யொளிப்பனோ ?
விரிகட் லுலகில்யான் வேண்டுவ தொன்றிலை.
உலகி லறமின் றொழிந்ததே யென்னுமந்
நலிகருத் தென்ற னல்லுள மறுப்பதே, (௨௭)

(மௌனம்)

எல்லா முணர்ந்த நல்லோ ராகிய
கடவுளென் பான்மறக் கருணைகாட் டினன்கொல் ?
மடமையாற் றீயேன் வாளா திதுவரை,
யென்னுடை யாசான் றன்னரு மொழிகளை
மறந்து காலம் வறிதே
திறந்தபு நெறியிற் செலவழித் தேனே, (௨௮)

(தனக்குட் பாடுகின்றான்.)

ஒளியானை யன்பரிடத் தொளியா தானை
யுயர்நிலநீர் தீவளிவா னாயி னானை
யளியானை யலர்க்குநல்வீ டளியா தானை
யறிவானைத் தீமைநெறி யறியா தானை
வெளியானை விளங்குமெழில் வடிவி னானை
மிளிரடியா ருளக்கோயி லுறைகின் றானைக்
களியானை யருண்மழைபெய் காரி னானைக்
கருதுவோ ரின்பவுளங் காண்பார் தாமே. (௨௧)

இனியானை வினைதோறு மினிக்கிற் பானை
யிசையானை நன்மையொடு மிசைந்தான் றன்னைத்
தனியானை யெவற்றினின்றுந் தனிக்கிற் பானைத்
தணியானை யுமையூடத் தணிந்தான் றன்னைப்
பனியானைத் தீமைகண்டு பனிக்கிற் பானைப்
பணியானை யன்பர்சொற்குப் பணிந்தான் றன்னைக்
குனியானை யம்பலத்திற் குனிக்கிற் பானைக்
குறிக்கொண்டா ரின்பவுளங் கூடு வாரே. (௩௦)
[போகின்றான்.

இரண்டாங்களம் முற்றிற்று.

[ஆகச் செய்யுள் ௩௦ க்கு : வரி-௨௪௭.]

மூன்றாங்களம்

இடம்: சிறைச்சாலை.
காலம்: யாமம்.
பாத்திரங்கள்: பொய்கையார்,
செங்கணான், சிறைகாவலர்.

(பொய்கையார் உலவுகின்றனர்; செங்கணான் ஓரிடத்து மறைந்திருக்கின்றனன்.)

சிறைகாவலன் முதல்வன்:—(பொய்கையாரைச் சுட்டி)

அண்ணே! இதோபார், அருந்தமிழ்ப் புலவன்
மண்ணோ விண்ணோ மதியா னென்றும்.
பழித்து மிழித்தும் பார்த்தோம் நாமும்;
விழித்தும் பார்த்திலன், அழுத்த முடையான்.
இன்னு மவன்குண மென்னெனச் சொல்வேன்?
வெறித்து நின்று மேலே பார்ப்பன்;
குறித்தறி வான்போற் கோணி நிற்பன்;
கீழே குனிவன்; 'ஊழே' யென்பன்;
தானே பேசுவன்; தானே சிரிப்பன்;
தானே குதிப்பன்; தானே யோடுவன்;
வாய்குவித் தூதுவன்; கால்குவித் தயர்வன்;
கைகொட்டி யார்ப்பன்; மெய்தட்டி நிற்பன்;
போவன்; வருவன்; நாவை நீட்டுவன்;
கண்ணை மூடுவன்; காதைக் கையாற்
பொத்துவன்; தெற்றுவன்; சித்தங் களிப்பன்;

தாளம் போடுவன்; நீளங் குறைவன்;
இருப்பன்; எழுவன்; விருப்புட னோக்கி
நடப்பன்; பாட்டுப் படிப்பன் நன்றே! (௩௧)

சிறைகாவலனிரண்டாவன்:—(இகழ்ந்து)

பைத்தியக் காரனும் பாட்டுப் படிப்பான்.
வைத்தியஞ் செயினிவன் வழிக்கு வருவான்.
பித்தனும் புலவனும் மெத்தவு மொப்பர்;
இருவருந் தனியே யிருந்து பேசுவர்;
இருவருஞ் சிரிப்பர்; இருவரு மழுவர்.
மிகப்படிப் புள்ளவன் சுகப்படா னிங்கே;.
துக்கப் படுவன், திக்கற் றவன்போல்.
கற்றவ ரெல்லாங் கவனியா ருடம்பை;
இற்ற சுவரி லெப்படிச் சித்திர
மெழுத லாகும்? பழுதே யெழுதினல்.
நுனிமர மேறி நோக்கி நிற்பவன்
இனிய காட்சியி லெல்லாம் மறந்து
தன்னுடை நிலைமை தானுமெண் ணது
கூத்தாடி னலவன், ஆத்தாடி! செத்தான்.
இவனைப் பித்த னென்பதிற் றடையேன்?
நேற்று முதலா, நீயும் பார்த்தையே;
நீருஞ் சோறு நினையான்; பொல்லா
வீண னிவன்றுன்; விடடா;
ஊணுண் டுறங்குவோம் ஓடிவா வுடனே. (௩௨)

பொய்கையார்:—(சிறிது நின்று தமக்குள்)

உலகே போர்க்களம்; உற்ற மாந்தரே
பலதிறப் பட்டுப் பாழ்ம்போர் செய்குநர்;
வாழ்க்கையோ போர்த்தொழில்; பாழ்க்கையோ மக்கள்

ஒருவரை யொருவர் வெருவுறத் தாக்கி
இருவரு மொழிவர் என்னை கொலவாமதி !
(உலவுகின்றனர்)

(திரும்பித் தமக்குள்)

தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாளன்
மனக்கனி வோடும வாய்மலர்ந் தருளிய
அருளற மறிந்தார் மருளறு காட்சியர் ,
அறியாப் பேதைக ளறிதல் லென்றுகொல ?
பேதைய ராயினு மோதித் தெருளுதல்
கடனே யன்றே ? மடனேய் தீர்ந்தார்
அன்னார்த் தெருட்டலு மறனே யன்றே ?
இன்னா மாட்டு மின்னருள் புரிந்து
நன்னயஞ் செயலே நல்லோ ரியற்கை ;
ஆதலி னிவ்வு ரரசனைத் தெருட்டுதல்
தீதி லாததோர் செயகட னாமால்.
(உலவுகின்றனர்)

செங்கணன் .—(உரமகிழ்ந்து தனக்குள்)

என்னே புலவ ரெண்ணம !
தந்நே ரிலலாத் தகையின ரிவரே. (௯௯)

பொய்கையார் —(வானத்தை நோக்கித் தமக்குள)

அருட்பெருங் கடலே ! தெருட்செழுங் குன்றே !
யாவு முணர்ந்தோய் ! யாவு மானோய் !
உன்னரு ளுருவி லொருசிறி துடையேன் ;
உன்னின் வேறலேன் , உன்னிடத் துள்ளேன் ;
உன்மய மானேன் ; உற்றிலேன் றுன்பம் ;
இன்ப வுளத்தினேன் ; என்னியல் பறிந்தேன்.
இனியெனக் கென்குறை ? இனிய பொருளே ! (௧௪)
(தமக்குட் பாடுகின்றார்.)

[னையா

உலகனைத்து மிறைந்தொளிரு மொருபொருளே யுன்ற
னிலகுமுயிர் தமக்கெல்லாமிருக்குமிடமென் றுரைக்கோ
மலரகத்து மணமென்ன மணியகத்தி னொளியென்ன
நலரகத்து விளக்கென்ன நயந்துறையும் பெருமானே.

உயிர்க்கெல்லா முயிராகு மொருபொருளேயிவ்வுலகிற்
செயிர்க்கெல்லா முறுகருவித் தீவினைதந் தனையென்ப
ரயிர்க்கின்ற புந்தியினு ராங்கதுநீ தந்திலையாற்
றுயர்க்குமுதலவ்வவர்தந்தொடர்பிறனிச்சித்தமன்றே?

(உலவுகின்றனர்.)

செங்கணன் :—(மனமிரங்கித் தனக்குள்)

பாவலர் கடவுட் பத்தியு மென்கொலோ !
ஆவலிற் சென்றிவ ரணைகோ ?
காவலி னின்றிவர்க் கடிது நீப்பலே. (௯௭)

பொய்கையார் :—(தரையை நோக்கித் தமக்குள்)

உலகநற் றாயே ! உலகநற் றாயே ! !
உன்மகார் தம்மு ளொருவனே னந்தோ !
இதுகாறு நின்னி னெளிதிற் பிரிந்தே
பதிதோறு மேகிப் பஞ்சணை யுறங்கினேன்.
அப்பொழு தெல்லா மடியே னுற்றன
செப்பருந் துயரே, சிறிதுமின் பில்லை ; மற்
றிப்பொழு தோயா வின்ப மெய்தினேன்.
ஒருபே ரன்னாய் ! உன்றன தருமைத்
திருமுடி யதனிற் சிறப்புட னுறங்கும்
பெரும்பேறு பெற்றேன் ; விரும்பே னெதனையும்.
இன்றே நன்னாள் ; நன்றே யிந்நாள்.
இன்றே போல்க வென்றே யாயினும்.

எவையும் பெற்றேன் ; நவையு மற்றேன்.
குறையொன்று மில்லேன், தறையென்ற னம்மே ! ()

(இன்புடன் துயிற் படிக்கின்றார்.)

செங்கணன் :—(வியப்புடன் தனக்குள்)

இன்பநல் லுருவி னெழிற்றமிழ்ப் புலவீர் !
நும்மியல் புணரேன், அம்மவோ தீயேன் !
நும்மிற் பிழைத்தேன், நொய்ய பாவியேன் !
செம்மை தவிர்ந்தேன், இம்மைப் பயனிலேன்.
நும்மடி யடைந்திந் நுவலரும் பிழையைப்
போக்கியுய் தலையலாற் போக்குவே றில்லேன்.
வைகறைப் போழ்தில்யான் செய்கட னிதுவே.
இன்ப நாவலீர் ! என்னையும்
அன்புடன் போற்றி யாதரிப் பீரோ ? (௩௩)

[போகின்றான்.

மூன்றுங்களம் முற்றிற்று.

[ஆகச் செய்யுள் ௩௩-க்கு: வரி-௩௮௨.]

நான்காங்களம்.

இடம் : சோழனரண்மனையி னந்தப்புரம்.
காலம் : நள்ளிரவு.
பாத்திரங்கள் : இராசமாதேவி, அறிவுடை நங்கை

(இருவருந் துயில்கின்றனர்.)

இராசமாதேவி :—(வெருண்டு)

அறிவுடை நங்காய் ! அறிவுடை நங்காய் ! !
அறிவு கலங்கினேன் ; ஆருள முடைந்தேன் ;
உடலம் வியர்த்தேன் ; ஓடிவந் தெனைப்பார்.
(உடல் நடுங்குகின்றாள்.)

அறிவுடைநங்கை :—(விழித்து அருகில் வந்து)

என்னையோ தாயே ! என்னையோ தேவீ !
ஏனோ வுடலி வித்துணை நடுக்கம்?

இராசமாதேவி:—(சிறிது பயந்தெளிந்து)

கனவொன்று கண்டேன், கண்டவக் கணமுதல்
மனமொன்றி நிற்கும் வலியற் றயர்ந்து
வாடுவேன் வெருண்டு மயங்கி விழித்தேன்.

அறிவுடைநங்கை:—(நெருங்கி)

பாடுசின் னுளத்தைப் படுத்திய வக்கன
வென்னையோ? தாயே! எடுத்துக் கூறாய்.

'இராசமாதேவி:—(சிறிதுநின்று)

'எங்கோ? ஒருபே ரிராச்சியம் போலும்;
என்கோ மானும் யானு மொருங்கே

அங்கே சென்றுழி யந்நக ரரசன
தேவன் மாக்களு ளெண்மர் பாய்ந்து
மாவலி கொண்டெமை வம்மெனப் பற்றி
விலங்கெமக் கிட்டவ் வேந்தன் முன்னர்க்
கலங்குறு வேமைக் கடிதி னிறுத்தலும்
அன்னு னிருவரை யாருயிர் போக்கிய
துன்னுப் பழியைச் சுமத்தின னெந்தலை ;
அக்குற் றத்தினுக் காங்கழு வாயாத்
தக்கவே ழாயிரந் தாவில்பொன் னீத்துச்
சிறைவீடு பெற்றுத் திரும்பினம்.' இதுதான்
நறையாடு குழலாய் நான்கண்ட கனவு.
பறைபோல நெஞ்சம் படபடக் கின்றதே ! (சு0)

அறிவுடைநங்கை:—(நகைத்து)

இதற்கோ தாயே யித்துணை யச்சம்?
மதிக்கோ ளாறிது மயங்கலை ; கேளாய் :
பலிக்குங் கனவும் பலிக்கலாக் கனவும்
உண்டவை தம்முணீ கண்ட கனவுதான்
எத்தன் மைத்தோ? யாமறி யேமால்.
சித்தந் திரிதல் பித்துமீ தூரல்
உயிர்ப்புனன் மூளைக் குரியவா றுருமை
வயிற்றிட மின்றென வாய்மடை செறித்தல்
உலர்ந்த வூண்கோண் மலர்ந்து துயிலுதல்
யாக்கை மெலிவு சேக்கைக் குறைவோ
டின்னும் பலவா யியம்புகா ரணத்தால்
துன்னுங் கனவுகள், என்னருந் தேவீ!
இக்கன நிகழ்ச்சிக் கெய்திய
தெக்கா ரணமோ? உட்காய், மாதே! (சுக)

இராசமாதேவி:—(தெளிவுடன்)

எக்கா ரணத்தா லிக்கன வெய்தினென்?
காரணங் காண்டல் கருத்தன் றெனக்கு; மற்
றிக்கன வதனால் யாதுந் தீங்கு
புக்கெமை நலியுமோ? புகல்வாய், தோழீ!
மக்கட் குறுவன மாட்சியிற் றெரிக்கும்
மெய்க்குறி யலவோ விளம்புங் கனவுகள்.
மன்னிய கடவுண் முன்னறி குறியாக்
காட்டுந வாகுங் கனவென
எட்டினி லெழுதி யிருப்பதும் பிழையோ? (௬௨)

அறிவுடைநங்கை :—(முகஞ்சிவந்து)

கனவுநூல் கண்ட கட்டுரை யாளா
முனமுரைத் திட்ட முதுமொழி யின்கட்
புரைசொல விருட்பி யுரைசெய லொல்லேன்
கண்ட கனவுகண் மண்டிநம் மாட்டுப்
பலிக்குறி னவற்றை விலக்குமா றென்னே?
நின்னா லியலுமோ நேர்வன விலக்கல்?
முன்னாட் செய்வினை முதுக்குறை வதனாற
பின்னாள் விலக்கும் பெற்றிய ருளரோ?
என்னா னும்மஃ தெய்தியே தீரும்.
உன்னா தொன்று முரைக்கலை, தேவீ!
எல்லா மிறைவ னெழுதிய வாறெனச்
சொல்லா நின்றனர் தொல்லை யோரே. (௬௩)

இராசமாதேவி :—(தககத்து —ன)

எவ்வள வுரைத்து மென்னுளந் தெளியுஞ்
செவ்விபெற் றிலதே செந்தமி ழணங்கே!

அறிவுடைநங்கை :—(சிந்தித்து)

ஆருயிர்க் கெல்லா மருநலங் கருதியே
சீருறச் செயல்கள் செய்யப் படுவன.

எல்லா நன்மையே, பொல்லாங் கொன்றிலை.
கடவுள் படைப்பின் கருத்திது வாமால்.
மடவரால் ! சிந்தை மாழ்கலை ;
குராமலர் விராங்குழ லிராசமா தேவியே ! (௪௪)

இராசமாதேவி :—(திரும்பி)

ஆயி னமையும், மேயவென் பாங்கி !
அந்நலன் யாவென மெய்ந்நெறி யின்றியாம்
உணர்வான் முயலுத லொக்குமே யன்றோ ?

அறிவுடைநங்கை :—(புன்முறுவல் பூத்து)

வணர்பூங் கோதாய் ! வளரெழிற் றோகாய் !
அருளுரு வாகிய வொருபெருங் கடவுள்
உறுநல முயிர்கட் குணரொணு வண்ணம்
நெறிமையிற் செய்வன். நேர்ந்தறி வாமென
முயலுநர் பலரால். முடிவி லந்நலன்
நயனுற விளங்கும் ; நவினில் விளங்கா.
ஆதலிற் கனப்பய னீதெனக் காண்டல்
அரிதாம் ; அன்றியும் பெரிது மடுத்தடுத்
தெய்துந தம்மு ளெய்யாமை பற்றிப்
பாருறு பற்பலர் காரண காரிய
முறைவகுத் திட்டுக் கறைகெழு புந்திய
ராவார்; அந்தோ ! ஆவா ! தவறுவர்.
ஒன்றுமுற் படமற் றொன்று பிற்பட
முன்னது காரணம் பின்னது காரியம்
என்பவர் வாதம் புன்பய னுடைத்தே. (௪௫)

இராசமாதேவி:—(தெளிந்து)

நன்றென் றோழீ ! நறுந்தமிழ் நங்காய் !
என்ற னுள்ளமு மெய்திற் றமைதி ;
எனினு மொருசார்த் துனியு முறுமால்.

அறிவுடைநங்கை:—(ஆலோசித்து)

அற்றே லரசற் கறிவுறுத் திடுவோம் ;
சற்றே பொறுத்தி, தையலர் மணியே ! (௪௬)

(கடவுளைத் துதித்துப் பாடுகின்றாள்.)

இறையுயிர் யாப்பென வியம்பு மூன்றுமே
யறைதரும் பொருளவை யழிவி லாதன
வறிதிரென் றுயிர்களுக் கருளி னல்கிய
மறைமுடி வாணனை வணங்கி வாழ்த்துவாம். (௪௭)

திறையினிற் பயின்றிடுஞ் சமய நூல்களின்
றுறைதொறு மிலங்குறுந் தூய செம்பொரு
ளிறைவனை யுயிர்க்குயி ரெனவி ளங்குநம்
பிறைமுடிப் பெரியனைப் பேணி வாழ்த்துவாம். (௪௮)

பறையினி லிசையெனப் பாலிற் பூவினி
னறையெனச் சுவையென நயந்து நான்மறை
யுறைபொரு ளாகிய வொருவ னைக்கடுக்
கறைகெழு மிடற்றனைக் கருதி வாழ்த்துவாம். (௪௯)

[இருவரும் போகின்றனர்.

நான்காங்களம் முற்றிற்று.

[ஆகச்செய்யுள் ௪௯-க்கு : வரி-௪௮௫]

ஐந்தாங்களம்.

இடம் : சோழ னரண்மனை.

காலம் : காலை.

பாத்திரங்கள் : செங்கணான், பொய்கையார்.

(பொய்கையார் உயர்ந்ததோர் இருக்கையில் வீற்றிருக்கின்றனர்; செங்கணான் அருகே பணிவுடன் நிற்கின்றான்.)

செங்கணான் :—(மனங்கசிந்து)

எந்தமை யாளுஞ் செந்தமிழ்ப் புலவோய் !
அருளே நலஞ்சா லுருவெடுத் தனையாய் !
அன்புநீர் பொழியு மானந்த முகிலே !
இன்ப வுள்ளத் தெழிற்றவ முனியே !
கல்விக் கடலே ! செல்வக் குருவே !
மக்கண் மனப்பெரு மாட்சிசேர் நாட்டை
யொக்கச் செங்கோ லோச்சியா ளரசே !
செற்றந் தணிந்தெமை யுற்றுக் காத்தியோ ! (௫௦)

(வலம் வந்து பாடுகின்றான்.)

மன்னுயிர்க்குத் தாயாகி வந்தவுனைத் தீவினையே
னென்னுயிருக் குறுதியென வெண்ணமை லிருந்தேனே!
செறிந்தபொருட் செருக்குடையேன் சிறப்புடைய
நின்னியல்பை
யறிந்திருந்து மறியாதே னயினேன்
குருமணியே ! (௫௨)

குருவருமை யறியாத கொடியவருட்
கொடியேற்குந்

திருவருணீ பாலித்துச் சிறிதுகடைக்
கணித்திகொலோ ! ! (௫௩)

உன்பெருமை யுணராதே னுளமயங்கிச்
சோதித்தே
னென்புன்மை யிருந்தவா வென்னேகொலென்
பெருமானே! (௫௪)

பிழையனைத்தும் பொறுத்துமெனப் பேசிநின்றன்
கருணையெனு
மழைபொழிய மாட்டாயேன் மலரடிக்கி
ழுயிர்துறப்பேன். (௫௫)

(வணங்குகின்றான்.)

பொய்கையார்:—(செங்கணனை யெடுத்து ஆதனத்திருத்தி)

அறிவொளி பெற்றனே, யன்புகொள் சோழ!
வெறுவிய பொருளினி விழையலை, வேந்தே!
நின்பிழை பொறுத்தேன்; இன்புட னிருத்தி.
உலகநூன் மட்டி னலமெனக் கற்றனை;
அறிவுநூ லனைத்தையு மறவொழித் திட்டனை;
இனிக்குறை யில்லை நினக்கறி யரசே!
உன்னைச் சிறப்பித் துரைப்பான் வேண்டி
வெள்ளை யாப்பினின் வியந்துநூல் செய்துளேன்;
கொள்ளுதி யதனைக் குற்றமில் கோவே! (௫௬)

செங்கணன்:—(கண்ணீர் சொரிந்து)

எனக்குஞ் சிறப்போ? என்பெரு மானே!
மனக்குற் றேவன் மாண்பினிற் செய்த
எனக்குஞ் சிறப்போ? இன்றமிழ்ப் புலவோய்!
நின்றிரு வாயா னென்றனைப் புகழ்ந்து
வாழ்த்தினை யென்னிற் பாழ்த்தயா னுய்ந்தேன்!

உயர்ந்தேன்! அம்ம! மயர்ந்தபுல் லறிவினேன்.
என்னையும் புகழு மந்நூல் யாதோ? (௫௭)

பொய்கையார்:—(இளநகையரும்பி)

நன்றுநின் மாற்றம், நறுந்தமி ழண்ணால்!
இன்றமிழ்ப் பாவலர்க் கெல்லா மொருங்கே
எய்ப்பினில் வைப்பா யிருக்கு மன்னவ!
மெய்ப்பொருள் கண்டுநீ மேதக்கு வாழ்க.
திருக்கழு மலத்துச் செருக்கணின் வென்றியை
யுளவகை புனைந்து 'களவழி நாற்பது'ப்
பெயரின் வகுத்தேன், அயர்வில் வேந்தே! (௫௮)

செங்கணான்:—(மகிழ்ந்து)

என்னுயிர்க் குறுதி யெனவெழுந் தருளிய
நல்லிசைப் புலவோய்! மெல்லிசை சான்றவந்
நூலின் பாச்சில நுவல்க, கற்றறி
மேலவர் புகழும் விந்தைநா வலனே!

பொய்கையார்:—(இணங்கி)

இருந்தனை கேட்டி, அருந்தமி ழரசே! (௫௯)

(பாடுகின்றார்.)

* "நாண்ஞாயி றுற்ற செருவிற்கு வீழ்ந்தவர்
வாண்மாய் குருதி களிறுழக்கத்—தாண்மாய்ந்து
முற்பக லெல்லாங் குழம்பாகிப்—பிற்பகற்
றுப்புத் துகளிற் கெழூஉம் புனனாடன்
றப்பியா ரட்ட களத்து" (௬௦)

* "கவளங்கொள் யானையின் கைதுணிக்கப் பட்டுப்
பவளஞ் சொரிதரு பைபோற்—றிவளொளிய

களவழி நாற்பது.

வெரண்செக் குருதி யுமிழும் புனனுடன்
௫௫. கொங்கரை யட்ட களத்து" (௩௧)

* "இருசிறக ரீாக்குப் பரப்பி யெருவை
குருதிப் பிணங்கவருந் தோற்ற மதிர்விலாச்
சீர்முழாப் பண்ணமைப்பான் போன்ற புனனுட
னேராரை யட்ட களத்து" (௬௨)

௬௦. * "ஓடா மறவ ருருத்து மதஞ்செருக்கிப்
பீடுடை வாளர் பிணங்கிய ஞாட்பினுட்
கேடகத்தோ டற்ற தடக்கைகள்கொண்—டோடி
யிகலன்வாய்த் துற்றிய தோற்ற மயலார்க்குக்
கண்ணாடி காண்பாரிற் றோன்றும் புனனுட
௬௫. னண்ணாரை யட்ட களத்து" (௬௫)

* "கடிகாவிற் காற்றுற் றெறிய—வெடிபட்டு
வீற்றுவீற் றோடு மயிலினம்போ—லாற்றிசையுங்
கேளி ரிழந்தா ரலறுபவே செங்கட்
சினமால் பொருத களத்து" (௬௭)

௭௦. *" மையின்மா மேனி நிலமென்னு நல்லவள் [தீர்ந்த
செய்யது போர்த்தாள்போற் செவ்வென்றாள்—பொய்
பூந்தார் முரசிற் பொருபுன னீர்நாடன்
காய்ந்தாரை யட்ட களத்து" (௩௫)

* "ஓஒ வுவமை னுறழ்வின்றி யொத்ததே
௭௫. காவிரி நாடன் கழுமலங் கொண்டநாண்
மாவுதைப்ப மாற்றார் குடையெலாங் கீழ்மேலா
யாவுதை காளாம்பி போன்ற புனனுடன்
மேவாரை யட்ட களத்து" (௩௬)

---
* களவழி நாற்பது

* "வேனிறத் திங்க வயவரா லேறுண்டு
கானிலங் கொள்ளா கலங்கிச் செவிசாய்த்து
மாநிலங் கூறு மறைகேட்ப போன்றனவே
பாடா ரிடிமுரசிற் பாய்புன னீர்நாடன்
கூடாரை யட்ட களத்து" (௩௭)

செங்கணான்:—(களிகூர்ந்து)

நற்றே னொழுகு நறுந்தமிழ்ப் பாடல்
கேட்டவென் செவியும் வேட்டவென் மனமும்
இன்புற் றெதனையு மேற்கில வாயின.
என்புன் றளைவிடுத் தெனையெடுத் தாண்டோய்!
செவிக்கின் னுணவுஞ் சுவைக்கிருப் பிடமுமாங்
களவழி நாற்பதாங் கனிதமிழ் நூலென்
உளவழிப் புக்கங் குறையும், பெரும!
(எழுந்து வணங்குகின்றான்.)

பொய்கையார்:—(செங்கணானைக் கையாலெடுத்து)

இந்நூ லுட்கருத் திஃதெனக் கண்டியோ?
மெய்ந்நூ லறிவான் வேண்டிய வேந்தே! (௩௮)

செங்கணான்:—(சிறிதுசிந்தித்து)

கண்டேன், தேசிக! கண்டேன், தேசிக!!
களத்தைப் புனைந்த கருத்தறிந் தேனஃ
துளத்தை யறுக்கு மொள்வா ளாமால்·
அந்தோ ! தீயேன் ! அந்தோ தீயேன் !!
என்னா னழிந்தவ ரெத்துணை வீரர் !
என்னா னழிந்தன வெத்துணைக் களிறோ ?
எத்துணை மாவோ ? எத்துணைத் தேரோ ?
அழிவு கருதிலேன் ; அருளுங் கருதிலேன்.

---

* களவழி நாற்பது.

இழிதக வுடைய வெனக்குமுய் வுண்டோ ?
துன்புறுத் தாதுதா னின்புற்று வாழ்தலுந்
துன்புறுன் பிறரை யின்புறுத் துதலும்
உலக வாழ்க்கையி னுட்கருத் தாகும்.
கலகப் போர்செயல் கரிசுடைத் தையோ !
அறிந்தே னருளறம் ; மறந்தேன் மருண்மறம்.
தன்னயங் கருதாத் தகையோய் ! போற்றி.
பொய்ப்பொருள் கடிந்த புலவோய் ! போற்றி.
மெய்ப்பொருள் கண்ட விமலா ! போற்றி.
பிறர்நலந் தேடும் பெரியோய் ! போற்றி.

(வணங்கி யெழுந்து)

அறிஞ ! நீ யெற்கிடு மாணை யென்னோ ? (சுக)

பொய்கையார் :—(மனமகிழ்ந்து)

செந்நெறிப் பட்ட செங்கண் மாலே !
நின்னுளந் திருந்திய நேர்மைக் குவந்தேன்.
மற்றெனக் கொருகுறை மனத்திற் கிடக்கும் :
உற்றுனக் குரைப்பதி லொன்றுந் தடையிலை
மறைக்கோ ளனைத்து மயக்கற வுணர்ந்தோன்
சிறைக்கோட்ட முற்றவென் செய்யமா ணக்கன்
சேரலர் தமையுஞ் சேரமான் சேரமான்
கணைக்கா லிரும்பொறைக் காவலன் றன்னைச்
சிறைவீடு செய்தியோ ? மறைநாடு மன்னே ! (எO)

செங்கணன் :—(விரைந்து)

செய்தே னின்னே ! செய்தேன், பெரும !
ஈதென் கைப்பொறி யிட்ட திருமுகம் ;
ஏது மெண்ணலை யேற்றருள், குருவே ! (எக)

(முத்திரையிட்ட ஓலை யொன்றை நீட்ட)

பொய்கையார் :—(நிருபகத்தை யேற்று)

ஏற்றேன், சோழ ! எனக்குறு விடைதா ;
ஆற்றேன், என்ற னரியமா ணவனை
இன்னே காண்பல் ; மன்னே ! போவல்.

செங்கணான்:—(மிக விரைந்து)

சித்தம் போலச் செய்கவென் றேவே ! (௭௨)

[பொய்கையார் போகின்றார்.

(தனக்குட் பாடுகின்றான்.)

செய்கை தூய தேசிகர்
பொய்கை யாரின் பொன்னரு
ளுகை நீங்கி நாயினே
னுய்கை யென்ற லுண்மையே. (௭௩)

[போகின்றான்.

ஐந்தாங்களம் முற்றிற்று.

[ஆகச் செய்யுள் ௭௩-க்கு: வரி ௩௧௩]

ஆறுங்களம்.

இடம் : சிறைச்சாலை

காலம் : முற்பகல்.

பாத்திரங்கள் : சிறைகாவலர். சோமான்

சிறைகாவலன் முதல்வன் :—(சிறைகாவலனிரண்டாவனை விளித்து)

என்ன டாவிது ! இவ்வசி யாயம்
எங்கடா வுண்டு ? இரண்டு நாளாய்ச்
சோறு மில்லை, நீரு மில்லை ;
இப்படி யிருந்தா லெப்படிப் பிழைப்பான் ?
என்ன மனிசன் ! என்ன காவல் !
செத்துத் தொலைஞ்சாற் குத்திப் போடுவார் ;
நம்ம ராசர் சும்மா விடாரே. (எச)

சிறைகாவல னிரண்டாவன் :—(சிரித்து)

எல்லாப் பயல்களு மிப்படித் தானடா ;
பொல்லாத் துஷ்டர்கள் ! போடா வுனக்கென ?

சிறைகாவலன் முதல்வன் :—(இரக்கமுற்று)

என்னபோ னாலு மிராச னிராசனே ;
பொன்னுரு கிட்டாற் போகுமோ செம்பா ?
இருந்தா லிருக்கிறான் ; நின்றா னிற்கிறான் ;
சாய்ந்தாற் சாய்கிறான் ; ஓய்ந்தா லோய்கிறான்.
இதென்னடா வம்பு ? இதைத்தா னும்போய்
இராசா விடத்திலே யெடுத்துச் சொல்வமே ? (எரு)

சிறைகாவல னிரண்டாவன் :—(தடுத்து)

இவனைக் கைப்பிடி ; இவனிட மெத்தக்
காசு கிடக்கும் ; கண்ணமக் கதிலே.
கைசோர விட்டாற் பைசே ராதுகாண்.
இக்கா லத்திற் கைக்கா சில்லான்
படித்தாலு மில்லை, நடித்தாலு மில்லை,
விழுந்தான் விழுந்தான், எழுந்திட மாட்டான்.
காசில் லானைக் காலா லுதைவர் ;
காசுள் ளானைக் கையெடுத் தடியேன்
தாச னென்று தாங்கும் பிடுவர் ;
இதுவே யுலகத் தியற்கை யாகும்.
பணப்பெருந் தாயைக் கணத்திலே பற்று ;
கொஞ்சம்யோ சித்தான் மிஞ்சிப் போயிடும்.
பணமென்று சொன்னாற் பிணமும்வாய் திறக்கும் ;
மூக்கா லழாதே ! முதலிற் பணக்கண்,
இரண்டா வதுதா னிரக்க மெனுங்கண்,
என்ன ? தெரிந்ததா ? சொன்னதை விடாதே. (எசு)
(பாடுகின்றான்.)

பொய்ந்நிறையச்சொன்னாலும் போகட்டுங்குற்றமில்லை
கைந்நிறையப்பெற்றபணங் கண்கண்ட தெய்வமடா!()

சிறைகாவலன் முதல்வன்:—(வெறுப்படைந்து)
உனது பேச்சுநா னொப்ப வில்லை;
மூனகா திரடா, என்வோ பேசினான்.

சேரமான்:—(மந்தமானகுரலில்)
காலக் கொடுமையோ? ஞாலக் கொடுமையோ?
கால மென்செயும்? ஞால மென்செயும்?
மக்கள் குணத்தை மாற்றுவார் யாவர்?
இக்கள்வ ரோவில் விருஞ்சிறை காப்போர்?
நெருந லிரவினி னினைத்த வண்ணம்

பருகிக் கள்ளிவர் பாரினி லுருண்டு
வாய்க்கு வந்தன வந்தவா பிதற்றிக்
கூக்குர லிட்டுக் கூடி யாடி
யுடையு மிழந்து நடையு மிழந்து
பிணமெனக் கிடந்தனர்; பேயா! அந்தோ!
பணமென் வடிக்கடி பரிந்திவர் மாழ்கலென்?
செல்வங் கருவியோ சிறந்த பயனோ?
கல்வி நலமிலாக் கயவர் தாமே
கருவியைப் பயனாக் கருதுந் தீயோர்.

(மௌனம்)

எனக்குநா வறட்சி யெய்துத லெவனோ?
மனத்தின் மருட்சியால் வந்ததோ விதுவும்?
இந்நிலை யிருந்தியா னின்னணம் வருந்தல்
என்னிலைக் கேற்குமோ? இன்னுயிர் துறத்தல
இதனினு மிகவு மேற்புடைத் தன்றோ? (௭௮)

(மௌனம்)

என்று மெங்கணு மிருளே தோன்றுமால்;
பொன்றிய பின்னர்ப் புகுமிட மாகிய
துன்றிரு ளுலகமுஞ் சொல்லினிஃ தாங்கொலோ? ( )

சிறைகாவலனிரண்டாவன்:—(வெகுண்டு)

என்னவோ நீதி யெடுத்தையே! கேட்டியா
இன்னவர் பேச்சை? மன்னவர் மன்னர்!
ராசாதி ராசர்! பேசா திருப்பவர்!
போடா வுனைப்போற் புத்தி கெட்டுவெள்
ளாடா யிருப்பவ ரூரடா வுலகில்?
நம்ம தலைக்கே நடுக்குறி வைச்சான்.

சிறைகாவலன் முதல்வன்.—(மறுத்து)

நம்ம குற்ற ஞாயந் தானே?
கள்ளுக் குடிக்கலாம்; உள்ளுக் குருளலாம் ;
ஒன்றுங் குற்ற முரைக்கப் படாதோ? (அ0)

சேரமான்:—(காவலனொருவனைநோக்கி)

வருவ காவல! பருகுதற் குரிய
நன்னீர் சிறிதுநீ யின்னே கொணர்தி.

சிறைகாவலனிரண்டாவன்.— (முனகிய குரலில்)

இப்போது மட்டும் யாங்கள் வேண்டுமோ?
அப்பா! என்ன அதிகாரம்! அடடா!
உனக்கெச மான்யான்! நினைக்க வில்லையோ? (அக)
(எழுந்து மெல்ல வந்து சேரமானைப்பார்த்து)
என்ன வேண்டும் ?
என்ன சொல்லையா?

சிறைகாவலன் முதல்வன் :—(ஓடி வந்து)

குடிக்கத் தண்ணீர் கொண்டு வரச்சொனார்.

சிறைகாவல னிரண்டாவன் :—(வெகுண்டு)

சும்மா விருநீ; சொல்லலா மப்புறம்.
இன்னொரு தரமிவர் சொன்னா லென்ன ?
வாய்முத் துதிர்ந்து வழியெலாம் விழுமோ ? (அஉ)

சிறைகாவலன் முதல்வன் :— (தடுத்து)

ஓடிப் போய்நீ யொருநொடிக் குள்வா ;
ாடிப் பேசடா, நல்லவ ரேயிவர்.

சிறைகாவல னிரண்டாவன் :—(இணங்கி)

ஆறு விதோநீர் நானே கொணர்வேன்.
[போகின்றான்.

சேரமான் :—(தனக்குள்)

ஏவல ரெல்லா மிழிதொழி லோர்; சிறை
காவல ரெல்லாங் கயவர்கள். ஐயோ!
இற்றை நாளினி லேவன் மாக்கள்
சற்று மன்பிலர் தந்தலை வோர்மேல்.
இன்னா ரியல்பினை யெய்யே னிவர்கட்
கன்றே வெளியே றுனை யிட்டனென் !
ஏனோ நீயே னின்னரை யேயினேன்?
யானோ மனிதன்? மானினு மிழிந்தேன்.
மயிரொன்று நீப்பின் வாழா கவரிமா
செயிரொன்று நண்ணியுஞ் சிறியேன் கருதேன்
உயிரொன்றி னின்றிங் குயங்கு வேனோ ? (அரு)

(மௌனம்)

பிறவி யனைத்தினும் பெருமைசான் மக்கட்
பிறவி சிறந்ததே; பிறங்குமப் பிறவியுள்
உறுப்பின் குறைகளு ளொன்று முறாது
பிறத்தன் மேலாம். பிறப்பியா னின்னணம்
பெற்றேன்; அறிவுநூல் கற்றேன்; சற்குரு
தாண்மல ரடைந்தேன்; ஆண்மையிற் சிறந்தேன்.
'இந்த வுலகமே நந்தலி லின்பந்
தந்திடு முலகம். இந்த யாக்கையே
செந்தவக் கருவி; சீரிய வுயிருக்
குறைவிட மாகி யுறுதி பயப்பது ;
இதனைப் பேணு திருத்தன் மடமை.
உடலினு னன்றே யுயிரினைக் காண்டல்;
உடலிருப் புழியே யுயிருக் கறிவாம் ;
உடலினை யிழந்தா லுயிர்க்கறி விலையால்;
உன்னைநீ யறிதலு மொன்றாது கண்டாய் ;
அறிவுட னிருக்குஞ் செறிவுடை யுயிரே

இறைவனை வழிபட் டிறுதியில் வீடு
பெறும்'என வெற்குப் பெட்டினி தருளிய
தேசிகன் வாய்மொழி சிந்தைவிட் டகலா.
மாசிலான் மாற்ற மயங்கவும் படுமோ ?
எனினு மிவ்வுல கெனக்கு மட்டில்
தீதெனத் தோன்றற்கி யாதுகா ரணமோ? (௮௪)

கடவுளா ரின்னருள் கனிந்து தந்தவிவ்
வுடலினைத் தபுத்த லுறப்பெருந் தீங்குகொல் ?
என்புதோல் போர்த்தவிப் புன்புலால் யாக்கையைப்
போக்கி னெனக்குப் போதரும் பாவமென் ?
கடவு ளாணை கடத்தற் பாவமும்
மடமைப் பிணிக்கு மருத்துவன் சொல்லை
மதியாப் பாவமும் வந்தெனைப் பற்றிற்
கதியா தாமோ? விதியா தாமோ ? (௮௫)

சிறைகாவலனிரண்டாவன் தண்ணீர்கொண்டு வருகின்றான்.

சிறைகாவலன் முதல்வன் :—(கைகாட்டி)

கொண்டுபோ, விரைவாக் கொண்டு போய்க்கொடு.

சிறைகாவல னிரண்டாவன் :—(தடுத்து)

மண்டு தாகமோ மன்னவ ருக்கே ?
என்னடா அவசரம்? இன்னுங் கொஞ்சம்
நேரங் கழித்து நீட்டினாற் குடிக்கிறான்.
தாமதஞ் செய்தாற் றலைபோ யிடுமோ? (௮௬)

சிறைகாவலன் முதல்வன் :—(இரக்கமுற்று)

இல்லை, இல்லை. எனைவேண்டி யாவது
நல்லத ண்ணீரென்று நயத்தொடு நீட்டு.
தவிச்ச வாய்க்குத் தண்ணீ ரில்லையோ ? (௮௭)

சிறைகாவல னிரண்டாவன் :—(இணங்கி)

அப்படி யானு லங்ஙனே போய்நான்
கொடுத்து வருகிறேன்; கூடவா ராதே.

சிறைகாவலன் முதல்வன் :—(சிரித்து)

எடுத்துக் கொள்ளடா வெல்லாப் பரிசையும்.

சிறைகாவலனிரண்டாவன் :—(சேரமானிடஞ் சென்று நிமிர்ந்து நின்றவாறே வணக்கமின்றி ஒருகையால் தண்ணீர்க் கலத்தை நீட்டி யுரத்த குரலில்)

தண்ணீர் சாமி!—(எதிரில் வந்து)

தண்ணீ ரையா!

(நகையாடி)

என்ன?நீர் கேட்டது தண்ணீர் தானே?
பித்தந் தானோ? சித்தப் பிரமையோ?
மெத்தப் படித்த புத்திக் கேடோ?
என்னடா பெரிய இழவு! தண்ணீர்
வேண்டா விட்டால் வீணுக் கிப்படி
யென்னை யனுப்பி யேய்க்க லாமோ? (அஅ)

சிறைகாவலன் முதல்வன் :—(வெறுப்புடன்)

அங்ஙனே வைச்சிட் டிங்ஙனே வாடா.

சிறைகாவல னிரண்டாவன் :—(வெகுண்டு)

குடிச்சாற் குடியும், குடியா விட்டாற்
கொட்டிக் கவிழும். வெட்டி வேலே.
பொய்க்கா யினுமெனைப் போகச் சொன்னீர்.
இப்படி யென்று லெழுந்தே போயிரேன்.
எப்படிப் போனு லெனக்கென வம்போ? (அக)

சிறைகாவலன் முதல்வன்:—(யோசித்து)

நேரமா யிற்று; நீயு நானும்
உண்ணவேண் டாமா? உண்டு வருமுன்
தண்ணீர் குடித்திவர் தாகந் தீர்வார்.
புண்ணிற் கோலிடல் போலக்
கெட்டசொற் பேசாது விட்டுவா ராயோ?

[இருவரும் போகின்றனர்.

சேரமான்:—(முகம்விளர்த்து)

நாடு மிழந்தேன்; நல்லின மிழந்தேன்;
பீடு மிழந்தேன்: பெருமையு மிழந்தேன்;
ஏடு மிழந்தேன்; என்னையு மிழந்தேன்;
இல்லற மிழந்தேன்; என்வய மிழந்தேன்;
நல்லற மில்லார் காப்ப ணிருந்தேன்;
பொலிவிலேன் பொருளிலேன் புலமிலேன், அந்தோ!
போரிற் றொலைந்த புன்மையேன் றனக்கு
வீர னெனும்பெயர் விளம்ப றகாது.
விழுப்புண் பட்டு மேதக வீழ்ந்து
செழிப்புடன் வீரர் செவ்விய துறக்கம்
எய்துவர். அந்தோ! நைதலா ரெளியேன்
சாகிலே னிருந்தேன்; போகிலே னின்றேன்;
மாய்கிலேன் மறந்தேன்; வீகிலேன், விளிகிலேன்,
ஏகிலேன், தீயேன், என்னைகொல்? ஐயோ!
பகைவன் கையகப் பட்டுச் சிறையில்
நகைபல ராட ஞமலி போல
இருப்புத் தொடரிற் பிணிப்புண் டுண்டை
யிருத்தலிற் சாத லெத்துணை மேன்மை!
இனியிவ் வாழ்வெனக் கினியது கொல்லோ?
மானமே யுயிரினு மாண்புடைத் தாமால்.
நீரின் வேட்கை யாரத் தணித்தியான்

யாரைக் காத்த வியலுமோ? அறியேன்.
நீரும் வேண்டேன்; பாரும் வேண்டேன்;
சாவு வேண்டினேன், தருவாய்,
தேவ தேவவென் செய்ய கடவுளே! (௬௧)

(இரங்கிப் பாடுகின்றான்.)

யாவற் றினையு மினிதறியு மெம்மானே
தாவற் றொளிருந் தயாநிதியே நின்னடியேன்
காவற் றொழில்புரியேன் கையற் றிருத்தலொவ்வேன்
பாவச் சுமையுடலைப் பாரிலெறிந் துய்வேனே! (௬௨)

வேலின் வீழ்ந்திலென் வெவ்விய வாளினிற்
கோலின் வீழ்ந்திலென் கோதுடை யேனந்தோ
ஞாலப் பாரமு நல்லுண்டிக் கேடுமாம்
போலி யாக்கையைப் போக்கியுய் வேனரோ. (௬௩)

பொய்யோ வென்னப் புகலுறுமிப்
புன்மைக் குடிலின் பொறைவேண்டே
னையோ பரனே யரும்பொருளே
யருளா னந்தப் பெருங்கடலே
துய்யோய் நிறைந்த சுடரொளியே
தொல்லை ஞான சுகவாழ்வே
செய்யோய் நின்றன் றிருவடியிற்
சிறியேன் றனையுஞ் சேர்த்தருளே. (௬௪)

மானமே யாருயிர் மான மேயறம்
மானமே செம்பொருண் மான மேயின்பம்
மானமே பேரொளி மான மேபுகழ்
மானமே யெவற்றினு மாட்சி சான்றதால். (௬௫)

இத்தகை மானம திழந்த பின்னரு
முத்தம முடலென வுணர்ந்து சாகிலர்

தத்தம யாக்கையைத் தகவி லாதையோ
சித்தமும் பேணுவார் நீச ரல்லரோ? (கூசு)

ககூரு. புலன்கழி பேதைமார் போல மன்றலங்
கலன்கழி மடந்தையர்க் கடைப்ப வாழ்கிலேன்
வலன்கழி யுதவுறு மான மென்றசெந்
நலன்கழி வுற்றபுன் றுயி னேனரோ. (கூஎ)

(எழுத கருவிகள் கொணர்ந்து ஓலையிலாகண் ஒரு செய்யுளெழுது கின்றான். நாவறட்சி மேலிட்டதலான மந்தமான குரலில்,)

உடலே! செய்ய வுடலே! இதுகாறு
மெனக்கிட மாகி யிருந்த வுடலே!
உனக்கினி யேனு முன்னைப் பேணி
வாழ்தல் விரும்பேன் வறட்சி மிக்குத்
தாழ்த லுற்றேன்; தாதாய்!
என்னையுங் காத்தி நின்னருள் கொடுத்தே. (கூஅ)

(சாகின்றான்.)

சிறைகாவலர்வருகின்றனர்.

சிறைகாவலன் முதல்வன்:—(பார்த்து)

இன்னுந் தண்ணீ ரேனடா குடியா
துறங்கு கின்றனர்?—ஒகோ!
ஓடிவா, தம்பீ! ஒகோ! மோசமே! (கூகூ)

சிறைகாவலனிரண்டாவன்:—(அஞ்சி யோடிவந்த)

செத்துக் கித்துப் போய்விட் டானோ?
மெத்த வம்பா விளைஞ்சு விட்டதே!
என்னடா செய்யலாம்? என்னுடல் மிகவும்
பதறு கின்றதே, பாவீ! பாவீ!!

(உடல் நடுங்குகின்றான்)

சிறைகாவலன் முதல்வன்:—(உற்றுநோக்கி)

கதறிச் செத்தார் போலுங் காணாய்;
வாயி னுரைமிக வந்திருக் கின்றதே. (௧௦௦)

இனித்தா மதித்திங் கிருக்கப் படாது;
நம்மரா சாவிட நான்போய்
உரைத்து வருவேன்; உட்கா ரிங்கே. (௧௦௧)

[போகின்றான்

பொய்கையார் வருகின்றார்.

பொய்கையார் :—(மலர்ந்த முகத்துடன்)

யாரை? காவல! பாரிதைப் போந்து.

(திருமுகத்தைக் காட்டி)

கோட்டம் புகுதல் வேட்டனென்; விடுத்தியோ?

சிறைகாவல னிரண்டாவன் :—(அன்புடன்)

உள்ளே போங்கள், உயர்தமிழ்ப் புலவரே!

பொய்கையார் :—(சேரமானிடஞ் சென்று)

தெள்ளே ரமுதச் செஞ்சொலாய்! எழுக;
செவ்விய கேள்விச் சேரமான்! எழுக;
ஔவிய மகன்ற வண்ணால்! எழுக;
அறிவுநூற் புலவர்க் கிறைவனே! எழுக;
அழகொரு வடிவா யமைந்தோய்! எழுக;
மழகளி றனைய மன்னே! எழுக;
மன்னுயிர்க் குயிரென வந்தோய்! எழுக;
இற்சிறை வீடு செய்து நேர்ந்தனென்;
எற்கின் னினிய விருந்தமிழ் மாணவ!
எழுக; எழுக; தொழுக வீசனே.

(சேரமானொன்றும் பேசாமைகண்டு)

துயில்கின் றனையோ பயில்கிலாப் பகலில்?
உண்டிலை கொல்லோ தண்டமிழ்க் கோவே! (௧௦௨)
(உற்றுப் பார்த்து)

ஓகோ! அரசே! உயிர்துறந் தனையோ?
நீகோ தமியேன் செய்யலிற் பிரிந்தே.
(கலுழ்ந்து)

யாவு மழிந்தன! யாவும் போயின
யாவுந் தேய்ந்தன! யாவு மாய்ந்தன!
(கீழே வீழ்ந்து)

நசைக்கிருப் பிடமென நண்ணிய நம்பீ!
தசைச்சிறை யாக்கை தகாதென் விடுத்தியோ?
என்னுடை யெண்ண மெல்லாந் தொலைந்தன;
ஐயவென் னசையெலா மவல மாயின!
வெய்ய பாலையே விளம்பு நானிலம்!
யாண்டுந் தீயே! யாண்டும் பரலே!
யாண்டுநீ ரில்லை; யாண்டுநிழ லில்லை.
எங்கணும் பறந்தலை; எங்கணுங் கழுகும்
பருந்தும் புள்ளும் விருந்து கொள்வன;
ஆறலைத் திடலுஞ் சூறை கோடலும்
மல்கின வெங்கும்; ஒல்கிய துலகே. (௧௦௩)
(எழுந்து)

முன்னின வினிமையாய் முடியு மமயத்
தன்னோ வவையெலா மழிதந் தனவே.
உலகிற் றீமையே யோங்கல் வேண்டுமோ?
ஈதோ விறைவ னிட்ட வாணை?
இறைவ னாட்சி யினினும், அந்தோ!
குறைக ளெய்துதல் கூடுமோ?
இறைவன் செயலை யெவரறிந் தாரே? (௧௦௪)

(சேரமானுடலைத் தொட்டுப் பார்த்துப் பற்றியெடுத்தலும்
அவன் மார்பிற் கிடந்ததோர் ஓலைச்சுருள் வெளிப்பட
அதனை யெடுத்து விரித்துப் படிக்கின்றார்.)

* "குழவி யிறப்பினு மூன்றடி பிறப்பினு
மாளன் றென்று வாளிற் றப்பார்
தொடர்ப்படு ஞமலியி னிடர்ப்படுத் திரீஇய
கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபத
மதுகை யின்றி வயிற்றுத்தீத் தணியத்
தாமிரந் துண்ணு மளவை
யீன்ம ரோவிவ் வுலகத் தானே." (௧0௫)

(ஓலையைக் கைசோரவிடுகின்றார்.)

ஊனச் சிறையி லிருத்தல் விரும்பிலை
மானச் சிறப்பை மதித்திறந் தனையோ?
தண்ணீர் வேட்கை தணித்திலை; அந்தோ!
எண்ணீர் மிக்க வினிய மாணவ!
உன்னைத் தணந்தபின் னுயிர்தரிக் கல்லேன்;
சிற்பிரி வாற்றேன்; வெற்புறு தோளனே! (௧0௬)

(சேரமானை வாரியணைத்து இரங்கிப்பாடுகின்றார்.)

மான முருவெடுத்து வந்தனைய மன்னவனே
ஞான வொளிபரப்பு நல்வெண் மணியேயோ! (௧0௭)

அன்பே வடிவா யமர்ந்தவெழிற் கோமானே
நன்பே ருலக நயந்து நடந்தனையோ? (௧0௮)

காட்சிக் கினிய கவினுடைய காவலனே
மாட்சி நலஞ்சான்ற மாணவவோ! மாணவவோ!! (௧0௯)

தண்ணமிழ்தம் போலுந் தமிழின் சுவையறிந்த
வண்ணலே யென்னைகொலோ வாருயிரி னீங்கினையே!

* புறநானூறு

உன்னைப் பிரிந்திங் கொருகணமுந் தாழேன்யா
னென்னுடலை நீத்தங் கெழுந்தேன் பெருமானே ! ()

(மௌனம்)

என்சிறை நீக்சற் கிதுவே யற்றம் ;
புன்புலாற் சுமையைப் போகட்டு நின்றேன் ;
நின்மலப் பொருளி னோர்ந்து புகுந்தேன்;
செம்பொருட் சேர்ந்துபே ரின்பமுற் றேனே. (ககஉ)

(சுகாதனமேவியோக சமாதியிலிருக்கின்றார்.)

சிறைகாவல னிரண்டாவன்:—(ஓடிவந்து தொட்டுப்பார்த்து)

என்ன வதியாயம்! இழவுமே லிழவா
விளைஞ்சா லெப்படி மேலெழ முடியும்?
இந்த மனிசனும் வந்து தொலேஞ்சான்!
போன பயலும் புதைஞ்சு போனான்!

[நேபத்தியத்துண் முழக்கம்.]

என்னடா சத்தம்? மன்னவர் வருகையோ ? (ககங)

சிறைகாவலன் முதல்வன் வருகின்றான்.

சிறைகாவலன் முதல்வன்.—(பெருமூச் செறிந்து)

விரைவி லிவ்விட மரைசர் வருவார்.

சிறைகாவல னிரண்டாவன் :—(மனம் வருந்தி)

வந்த புலவனு மாண்டு போனான்!

மெய்காப்பாளரோடு செங்கணான் வருகின்றான்.

(காவலரிருவரும் வணங்கி நிற்கின்றனர்.)

செங்கணான் :—(மனம் பதறி)

எங்கடா வரச ரிறந்து வீழ்ந்தது ?

சிறைகாவல னிரண்டாவன் :—(அச்ச முற்று)

புலவரு மரசே போய்விட் டாரே! (௧௧௪)

சேங்கணன் :—(ஓடிச்சென்று)

பொய்கை யாரும் போய்விட் டனரோ?
உய்தி யில்லதோர் குற்ற முணற்றினேன்.
அந்தோ! பேயேன்! அந்தோ!! நாயேன்!!

(உற்றுப்பார்த்து யாவுமுணர்ந்து)

தண்ணீர் வேட்டு முண்ணு திறந்து
போயினை கொல்லோ? புரவல ரேறே! (௧௧௫)

(இரங்கிப் பாடுகின்றான்.)

செங்கோன்மை நெறிதிறம்பா தரசாண்ட
பெருமைசெறி சேர மானே
நங்கோமக் கள்பலரு நயந்துரைசெய்
யாநின்ற நம்பி யேவெண்
பங்கேரு கத்தமரும் பாவைகலை
நலமனைத்தும் பருகி நின்றோ
யிங்கோய்ந்து சிறைக்களத்தி னிருத்தலைநீ
விரும்புகிலை யிறந்தாய் கொல்லோ? (௧௧௬)

மெய்ப்பொருளை நல்லாசான் றனையடுத்துத்
தெரிந்துகொளும் வேட்கை சான்று
துய்ப்பதற்கெவ் வாற்றானு மிசைபொருள்க
ளனைத்தையுமே தொலைத்து நின்று
கைப்படைந்து பாரினில்வாழ் தரல்கருதா
யுயங்குசிறைக் களத்தின் மேவி
யெய்ப்படைந்து நாவறண்டு நீர்பருகா
திருந்தந்தோ விறந்தாய் கொல்லோ? (௧௧௭)

ஏற்பிரிந் துற்ற வின்றமிழ்ப் புலவர்
நிற்பிரி வாற்றார் நிலத்தினி திருந்து
புன்மலக் குடிலைப் போக்கிக் கடவுளார்
மென்மலர்த் தாளின் மேவினர் கொல்லோ? (௧௧௮)

மாரனை வென்ற சேரலர் கோவே!
வீரமே யுருவாய் விளங்கிய வேந்தே!
மானப் பெருமையை மனக்கொண் டந்தோ
ஈனப் பாரி விருத்தல் வேட்டிலை
உன்னும் போழ்தினி லுன்னைக் கொன்றவன்
செங்கணா னெனுமிச் சிறுமதி யுடையான்!
உனக்கா சானு மெனக்கா சானுமாய்
விளங்கி நின்ற மேதகு புலவனைத்
துளங்கலி லறிஞனைத் தூய ஞானியை
யின்ப வுளத்தனை யென்பெருந் தேவைக்
கொன்ற புலைஞனு மன்றவித் தீயெனே! (௧௧௯)

இருகொலை புரிந்தோ னிவ்வுல கதனின்
மருவி யிருத்தன் மாண்புடைத் தன்றால்.
தற்கொலை புரிதல் சாலா தெனினும்
இக்கொலைப் பதகனை யேற்றவா றுறுத்தல்
எவ்வாற் றானு மேற்புடைத் தன்றே?
ஒவ்வா தென்றியா னுயிர்வேட் டிருப்பலோ?
என்னுயிர் தானு மின்சுவைக் கரும்போ?
யானிறந் தாலுல கெல்லா மெற்புக்
காடாய்ப் போகுமோ? நாடாது செய்தே
னெனினுங் குற்ற மெனைவிடுங் கொல்லோ? (௧௨௦)

யான்செய் தாலெனை? என்னுடை யேவலன்
தான்செய் தாலெனை? தனக்கொரு நியாயம்

பிறர்க்கொரு நியாயமோ ? அறப்பெருங் கடவுளும்
என்னைப் புடைக்கல ரிருப்பர் கொல்லோ ? (௧௨௩)

மனவுணர் வில்வழி வருதற் பாலதோர்
பாவமு மில்லெனப் பகர்ந்த புலவனும்
பொய்யன் கொல்லோ ? மெய்யன் கொல்லோ ? ()

தேவி கண்ட தீக்கன வனைத்தும்
பாவி யென்வயிற் பலித்தவோ ? அறியேன்.

—(மௌனம்)

இராசமாதேவியும் அறிவுடைநங்கையும் வருகின்றனர்.

இப்பழி நீப்பேன் ; என்னுயிர் நீப்பேன்;
எப்படி நோக்கினு மிதுநே ரிதுவே. (௧௨௩)

(வாளையுறைகழிக்கின்றான்.)

இராசமாதேவி:—(அருகில்வந்துகையைப்பற்றி)

இஃதென் னரசே ! இஃதென் கோவே !
எஃதெனி னுங்குறைக் கேற்ற கழுவாய்
இல்லா திருக்குமோ ? எல்லா முணர்ந்த
பேரறி வாளர் பேசிய நூன்முறை
யோரலை யிச்செய லுவந்துமேற் கொண்டனை!
என்னுயிர்க் குயிரென வெய்திய தலைவா !
மன்னுயிர் புரக்கு மாண்கடன் மறந்தனை;
என்னை வேண்டி யிச்செய றவிர்தியோ ? (௧௨௪)

(பணிகின்றாள்.)

அறிவுடைநங்கை:—(செங்கணானைநோக்கி)

அண்ணலே ! என்சொற் கருள்செயல் வேண்டும் ;
எண்ணிலே னேதோ வெடுத்துரைக் கின்றேன் :
சிந்தை யின்றியுஞ் செய்வினை யுறுமோ ?

விந்தையே நீதான் விரும்பு மிச்செயல்.
என்மொழி யிதனை நின்மனக் கொளாயோ ? (௧௨௫)

செங்கணான்.—(வாளைக்கை சோரவிட்டு)

எனைநீதி யின்னண மெடுத்துரைத் திட்டீர் !
மனுநீதி கண்ட வாய்மையை நீவிர்
உணரீ ரொருபா லுரைத்த லொக்குமோ ? (௧௨௬)

அறிவுடைநங்கை.—(வணக்கத்துடன்)

குலத்தின் பெருமையுட் கொண்ட சோழ !
நலத்தின் பெருமையு நாடு காவலும்
நின்னைப் பற்றி நிற்கு முயிர்களும்
நாடிச் சிறிது நயந்து காண்டியோ ?
முன்னுட் கொள்கை யிந்நாட் கோளொடு
முரணலும் வழக்கே; அரனெனு நீதிநூல்
காலக் கேற்ப ஞாலத் தியலும்.
பொருந்தாப் பழையன போமால், அறிதி.
வருந்தா திருத்தி, மன்னர் மன்னனே! (௧௨௭)

செங்கணான்.—(சிந்தித்துச் சிறைக் காவலாளரை நோக்கி)

அற்றேற் காவலிர்! அழிமினிக் கோட்டம்;
சற்றே யாயினுந் தாழ்த்து நில்லீர்.

(அறிவுடை நங்கையை நோக்கி)

அறிவொளி சான்ற வறிவுடை நங்காய்!
இச்சிறை காவல ரிதனை முன்னரே
எற்குரைத் தாரலர். இரண்டு நாளா
யுண்ணு திருந்தமை தண்ணீர் வேட்கை
தணியா திருந்த தன்மை முதலிய

யாவையு மென்னிடத் தெடுத்துரை யாச்சிறை
காவல ரால்யான் கண்ட பயனென்?
இவரோ வேவலர்! இவரோ காவலர்!
இவரெலாந் தீயர்; இவரெலாம் வீணர்.
இவரை வேலைக் கேயதென் பிழையே (கஉஅ)

இவ்விரு வேலைக்கு மேற்ற கழுவாய்
இவ்விரு வோரையு மிருஞ்சிறை யிடுதலும்
என்குரு வினைவிற் கெய்திய குறியா
மன்பெருங் கோயின் மாட்சியி னெழுபான்
குயிற்றி யிறைவனைக் குறித்து நித்தலும்
பயிற்றியென் னுளத்தைப் பண்படுத் தலுமே. (கஉகூ)

வினைப்பயன் றுய்ப்பிடம் விளங்குறு மிப்பார்;
இதனுக் கிறுதி யென்று மில்லையால்;
மதனிற் செருக்கி மருட்கை மேவி
யுலகு பொய்யெனப் பலகரை வார்சிலர்.
பிறப்பு மீங்கே; இறப்பு மீங்கே;
இன்பதுன் பங்க ளிவ்வுல கின்கணே.
மன்பெருந் துறக்கமும் வகைகெழு நரகும்ம்
மாயிரு ஞாலமே, மதிக்கவே றில்லை.
ஆதலி னெனியே ணுருயிர் போற்றி
மேதகு மாறு மேற்கொளீஇக்
காதலி னெனுது கடமைசெய் துய்வலே. (கஙo)

(பாடுகின்றன.)

அன்றாலின் கீழிருந்து நால்வருக்கு மெய்ப்பொருளை
யளித்தார் தாமுங்
குன்றாத தமிழ்மொழியை யகத்தியற்கு நனிமகிழ்ந்து
கொடுத்தார் தாமு

ககூரு. வின்றுங்குக் கீரனொடு நெடுவழக்குத் தொடுப்பவுள
னேர்ந்தார் தாமு
மின்றீங்குச் சிவயோக விட்டையிலே கூடியவெம்
மிறைவ னாரே. (ககூக)

[யாவரும் போகின்றனர்.

ஆறங்களம் முற்றிற்று.

வாழ்த்து.

வஞ்சி விருத்தம்.

மான விசயம் வாழிய
கோனு மினிமை கூர்தமிழ்
ஞான குருவு நாடொறும்
வானு நிலனும் வாழ்கவே. (ககூஉ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

[ஆகச் செய்யுள் ககூஉ க்கு: வரி க0ககூ.]

செய்யுண்முதற் குறிப்பகராதி.

[உடுக்குறியுற்றன மேற்கோட்பாக்களாம்.]

